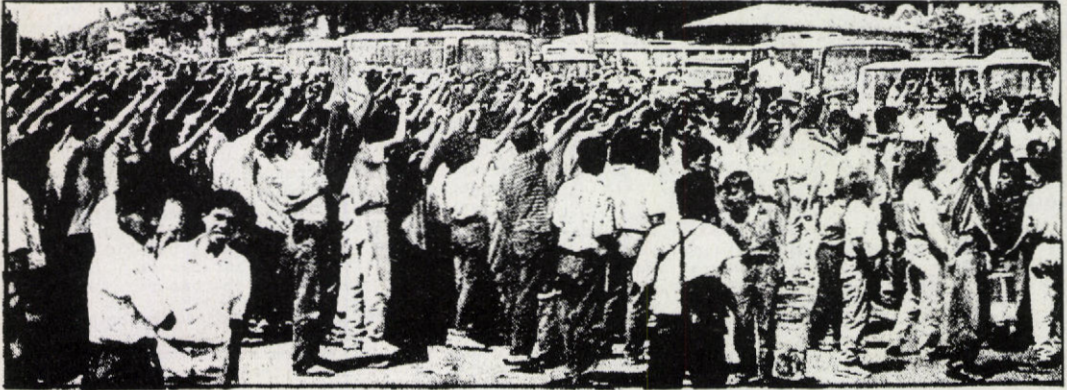

DENGÊ KURDISTAN

BIJÎ KURDISTAN'A AZAD Û DEMOKRATİK

YENİ HALEPÇELERE KARŞI DİRENİŞİ YÜKSELTELİM!

- SIRADAN İNSANLARI ÖLDÜRME, CESETLERİ KAYBETME, YAKARAK GÖMME, DIŞKI YEDİRME, TOPLU DAYAK, İŞKENCEDE KATLETME, TOPLU SÜRGÜN GÜNLÜK OLAĞAN UYGULAMALAR HALİNE GELDİ.
- YENİ HALEPÇELER İÇİN ZEMİN YARATILMAYA, KAMUOYU OLUŞTURULMAYA ÇALIŞILIYOR.
- HALKIMIZDA YÜKSELEN DİRENİŞ EĞİLİMİNİ GELİŞTİRMEK, KİTLESEL KIRIM PLANLARINI BOZMAK İÇİN AKTİF TUTUM ALALIM!

kürtçe üzerindeki yasağı kiralım!

- Resmi dil ayrıcalığı kaldırılmalı, Kürtçenin varlığı tanınmalı, ana dilde eğitim gerçekleştirilmelidir. Yasağı kırmak için: Açıktan Kürtçe propaganda yapmak, mahkemelerde Kürtçe savunma yapmak, meydanlarda Kürtçe konuşmak, Kürtçe kitap-dergi-kaset yayınlamak, çocuklarımıza Kürtçe isimler vermek gerekiyor.

HÜSEYİN HÜSNÜ EROĞLU

KIRILMAK İSTENEN: DİRENİŞ RUHU VE DEVRİMCİ İNANÇTIR

Direnen; devrimci onurdur, inançtır.

Direnen; özgürlük savaşçılarıdır, saflarımızın neferleridir.

Faşizmin kırmak istediği; bu direniş ruhudur, devrimci inançtır, kararlılıktır. Çünkü o biliyor ki; bunda başarılı olursa toplum üzerindeki egemenliği daha bir pekişecektir. Bütün saldırılar bunun içindir.

12 Eylül faşist devletin bu politikası aynen sürüyor. Çünkü faşist devlet varlığını ve egemenliğini sürdürüyor. Cezaevlerinde yaşanan gerçekler faşist devletin yüzünü sergiliyor.

Zorla zindanlara doldurulan devrimci esirler, kabul etmedikleri bu keyfi "mahkumiyeti" sona erdirmek, kendi tahliyelerini yine kendileri gerçekleştirmek için çeşitli yollar deniyorlar. "Tünel" bu yollardan biridir. Ve bu tahliye yolları meşhurdur. Çünkü sözkonusu cezalandırmalar gayri-meşhurdur.

Faşizmin en "modern" cezaevlerinden biri olan Eskişehir Özel Tip cezaevinde, aralarında yoldaşlarımızın da bulunduğu tutsaklar tünel yoluyla tahliye olma yoluna başvurdular. Ancak başarısız kaldılar. Tam da tahliyenin gerçekleştirileceği günlerde ortaya çıkarılan tünel, faşizmin devrimci tutsaklara azgınca saldırmasına gerekecek teşkil etti. "Sağlam"lığıyla övündükleri "modern" cezaevlerinin de, devrimci kararlılığı, sabrı ve yaratıcılığı önlemeye yetmediğini görmesi, faşizmin kudurmasının sebeplerinden biridir. Ama temel sebep 12 Eylül faşizminin değişmeyen cezaevleri politikasıdır. "Tünel" bahanedir.

Faşizm; silahsız, savunmasız esirlere saldırmakta uzmandır. Yine uzmanlığını gösterdi. Tüm hayasız yöntemlerini uygulamaya başladı. Esirlerin ise, hayatlarını ortaya koyarak açık grevin gitmek kullanabilecekleri en önemli silahlarıdır. Ve yine bu silaha başvurdular.

Faşizm; önleyemediği, bastıramadığı bu direniş kırmak için, grevin ölüm sınırına yaklaştığı 35. gününde Sadist doktorlardan alınan raporlarla toplu sürgünü gerçekleştirdi. Zaten grevle güçten düşmüş insanlara jop, dipçik ve sopa ile yapılan saldırıda birçok tutsak yaralandı, Hüseyin Hüsnü Eroğlu ve Mehmet Yalçınkaya öldürüldü.

1,5 aylık grevde bulunan tutsaklara haklarını tanımak bir yana, "direnci artmasın" diye seker, tuz vermeyen sadist bir zihniyetin toplu ölümlerini beklemekten başka ne amacı olabilir. Amaç toplu öldürmedir. Onurları kırılmayan, inançları yok edilemeyen bu kararlı insanlar, bu yoldan ölüme mahkum edilme isteniyor.

Her keresinde olduğu gibi, bu kez de diğer cezaevlerinden devrimci direniş ve dayanışma eylemleri dalga dalga yükseldi. Aynı ayı cezaevlerinde esir tutulan devrimciler, birlik ve dayanışmanın en anlamlısını, en onurlusunu bir kez daha gösterdiler.

Faşizm hala direniyor. Esirlerin, gaspedilen bütün haklarını tanımaktan geri duruyor. Çünkü o, bu kez zafer kazanmak, toplu katliam gerçekleştirmek istiyor.

Açıkça söylemek gerekir ki, toplumun, tutsakların direnişine gerekli aktif desteği vermemesi

faşist devlete güç veriyor. Toplumdan kitlesel aktif destek sağlanmadıkça, tutsakların direnişi bir noktaya kadar başarılı olabilir.

MEHMET YALÇINKAYA

Bilinmelidir ki, devrimci tutsakların insanca yaşam hakkı ve özgürlük talebi gibi en insani sorunda bile gerekli duyarlılığı gösteremeyen, aktif kitlesel eylemlerle zindanlardan yükselen direnişe omuz veremeyen bir halk, henüz kendi siyasal özgürlükleri uğruna da mücadele etmek konumundan uzaktır. Esirlere sahiplenmeyen, onların özgürlük talebini kendi talebi saymayan, onların koruma kavgası sürdürdüğü onuru kendi onuru olarak görmeyen bir halk; kendi haklarına da sahiplenemez, kendi özgürlüğünü de kazanamaz, kendi onurunu da koruyamaz.

Tutsaklarla dayanışma mücadelesinin yılmaz takipçiliğini yapan tutuklu yakınlarının, sınırlı kitlesel etkinliği sahip devrimci örgütlü güçlerin ve bir kısım ilerici-demokratların sürdürdüğü dayanışma eylemleri, faşist zorbalık karşısında gerekli caydırıcı etkiyi yaratmaktan uzak kalıyor.

Öte yandan şimdiye kadar sürdürülen türden pasif protesto biçimleri ve sınırlı kitlesel -likteki korsan gösteriler de yetersiz yöntemler haline gelmiş durumda. Artık meydanlarda kitlesel açık siyasal gösteriler düzenlemek ve bu gösterileri yaygınlaştırmak en etkili eylem türleri olarak uygulanmak zorundadır.

Bütün devrimci güçlerin açık siyasal gösteriler düzenlemek için birlikte davranmaları şarttır. Kitlelerin aktif desteği de ancak bu yoldan sağlanabilir.

Cezaevleri toplumumuzun sürekli kanayan bir yarasıdır. Binlerce tutsağın özgürlük talebi dönem dönem ve zindanlardan yükselecek direnişler beklenerek yükseltilecek bir talep değildir. Tutsaklara özgürlük talebi, toplumsal özgürlük mücadelesinin en temel ve en acil talebidir. Bu uğurda süreklilik arzeden ısrarlı ve istikrarlı bir mücadele sürdürülmeden başarı kazanmak mümkün olamaz.

Başta devrimci örgütlü güçler, faşizmin tutsaklara saldırıları yöneltmesini beklemek ve gaspedilen haklarını yeniden kazanılması için dayanışma eylemleriyle yetinmek konumundan sıyrılmak zorundadırlar.

Ayrıca; işkencecilerin, faşist savcı, yargıç, cezaevi yöneticisi, subay, bürokrat, emniyet görevlisi, karakol komutanı vb. suçluların cezalandırılması eylemlerinin zamanı gelmiştir. Bu yönde gerekli hazırlıklar ve girişimler için her kommünist ve devrimci duyarlı ve sorumlu davranmalı, görev üstlenmelidir.

İşkence tezgahlarında, darağaçlarında, hapsanelerde, dağlarda, sokaklarda ve kuşatılan evlerde katledilen yüzlerce şehidimizin, yüzlerce kayıplarımızın hesabını sormalıyız. 12 Eylül'den bu yana bütün keyfilikleriyle davranan faşist katiller döktükleri kanlarını, yaktıkları canların hesabını vermelidirler.

- DÖKÜLEN KANLARIMIZ YERDE KALMAYACAK!
- HÜSEYİNLERİN, MEHMETLERİN HESABI SORULACAK!
- ZİNDANLAR BOŞALSIN!

KURDISTAN'DA UYGULANAN VAHŞETE KARŞI DİRENİŞ EĞİLİMİ YÜKSELİYOR

1978, 24 Aralık Maraş faşist katliamından beri Kürdistan halkı sıkıyönetimli, olağanüstü hal faşist baskı ve zulüm yönetimi altında ulusal onurunu koruma, varlığını ve yaşamını sürdürme mücadelesi veriyor. Türkiye'nin diğer illerinde sözde demokrasiye geçişle birlikte tedricen kaldırılan sıkıyönetim ve olağanüstü hal düzeni Kürdistan için olağan yönetim biçimi haline getirildi.

1984, 15 Ağustos eylemleriyle ortaya çıkan PKK eylemlerini gerçekleştiren faşist yönetim, Kürdistan'da yıllardan beri Kürt halkına karşı sürdürdüğü ırkçı, şoven, asimilasyoncu, faşist baskıları Kürdistan'a yönelik topyekun bir özel savaşla dönüştürdü. 19 Temmuz 1987'de sıkıyönetim yerine Olağanüstü Hal Bölge Valiliği uygulamasıyla Bingöl, Diyarbakır, Elazığ, Hakkari, Mardin, Siirt, Tunceli, Van, Bitlis, Adıyaman ve Muş illerini kapsayan "olağanüstü hal yönetimini" getirdi.

Sınırsız yetkilerle donatılan, astığı astık Olağanüstü Hal Bölge Valiliği ve Jandarma Asayiş Kolordü Komutanlığı sevk ve idaresinde, Kürdistan halkına karşı azgın bir savaş yürüten Türkiye burjuvazisi, Kürdistan'ı bir baştan bir başa kapıp kavurmaya hala devam etmektedir.

Bu ırkçı savaşın sona erdirilmesi, işgalci Türk ordusunun Kürdistan'dan geri çekilmesi, köy koruculuğu sisteminin lağvedilmesi ve Kürdistan'a yollanan eski MHP'lilerce oluşturulmuş bol maaşlı, adına özel tim denen çetelerden oluşan Ölüm Mangalarının dağıtılması ve nihayet Kürt halkına karşı işlenen bütün suç ve cinayetlerin insan hakları ihlallerinin cezalandırılması, olağanüstü halin kaldırılması için direnen Kürt halkının haklı direnişi herkes tarafından desteklenmelidir.

Kürt halkı özgürlük, demokrasi istiyor, ulusal haklarını istiyor. Olağanüstü Hal uygulaması da, Kürt halkına karşı yürütülen yoketme savaşına da halkımızın bu haklı taleplerini yokedemeyecektir.

KURDISTAN'DA YÜRÜTÜLEN VAHŞET, İŞLENEN SUÇ VE CİNAYETLER GİZLENEMEZ

Kürdistan'da jandarma kuvvetleri, "özel tim" adı verilen "ölüm mangaları" ve "köy korucuları" denilen kukla milisler tarafından "PKK terörüne karşı mücadele" adı altında aralıksız sürdürülen işkence, terör ve cinayetler artık TC. devletinin temel politikasına dönüştü. Çoğu burjuva basınına yansıtılmayan, gözlerden saklanmaya çalışılan bu cinayetlerin basınına yansıyanlarına rast gele bir göz atmak bile yürütülen bu vahşeti göstermeye yetecektir.

İdil'in Fındık Bucağı Ormanıcı köylüleri yapılan baskı ve işkenceler yüzünden köylerini terk ederek yakın köylere sığınmak zorunda kaldılar. Kaçırılan Ömer Savun, Hüseyin Demirtaş ve Osman Esendimir'den uzun süre haber alınmaması üzerine bölgeye araştırmaya giden yabancı gazete ve TV ekipleri polislin kendilerini izlemesi üzerine geri döndüler. Osman'ın parçalanmış cesedi sonradan bulundu. Köylerini terkedilen köylüler korucubaşı Baho Ağa (Bahattin Aktuğ)'nın tehditleri yüzünden ev eşyalarını bile alamadılar, ekinlerini biçemediler. (26 Haziran 1989 Cum.)

Fındık bucağında Binbaşı Oktay Tekin tarafından gözaltına alınarak işkence gören İbrahim, Şa-

habettin, Ömer ve Nimet Esendimir SHP Diyarbakır Milletvekili Fuat Atalay'a sığınıyor. (7 Temmuz 1989 Cum.)

Aynı tarihli gazetede Cengiz Mumay, izne bağlı yaşam adlı haberinde Fındık'ta yaşamı anlatıyor: "Gece sokağa çıkmak yasak, tarlayı biçmek ve koyunları otlamak taburdan alınacak izinle gerçekleştirilebilecek çalışmalar. Bir de kimlikler toplatılıyordu burada, kimse izinsiz köyü terketmesin diye." Gazeteci gece arabalarının yolda nasıl durdurulup kimlik kontrolü yapıldığını ve didik didik arandığını anlattıktan sonra bir askerlin şu sözlerini aktarıyor: "Yol boyunca yaklaşık 100 metre aralayla makineli tüfeklerle sipere yatmış arkadaşlarımız var. Durmasaydınız aracı tararlardı."

Gerçekten de bu şekilde yolda giderken, hayvan otlatırken ya da ekin biçerken rasgele taranarak vurulan Kürt sayısı onlarcaadır. Cengiz Mumay'ın haberinde kendilerine yapılan işkenceleri anlatan köylülerin anlatımlarını buraya aktarmadık. Köylüler iki yıldır "yaylaya çıkma yasağı" konulduğunu, hasta ziyaretine bile gidemediklerini, köyde göç başladığını anlatıyorlar. (Bkz. 7 Temmuz 1989 Cum.)

Ağrı'dan Hakkari'ye, Van'dan Adıyama'na kadar Kürdistan'da uygulanan bu terör ve cinayetler tamamen devlet kontrolü altındadır. Son iki aydır bütün Kürdistan vurucu timler, jandarma ve korucular tarafından karış karış taranıyor. Öyle ki olağanüstü hal kapsamı dışında kalan Urfa, Antep, Maraş, Malatya illerinde bile bu güçler "harekât" yürütüyor. PKK'nın bulunmadığı ama devrimci hareketin, devrimci düşüncelerin güçlü olduğu yörelerde vurucu timler köylülere gözdağı veriyor, çalı diplerini, mağraları kursunluyor, pusular kuruyor. Amaç bellidir: Devrimci güçleri ve Kürt halkını yıldırma, sindirme, tedirgin etmek.

Ancak "rüzgar eken fırtına biçer" deyiminde olduğu gibi tüm bu baskılar kendi karşısını da yaratıyor. Kürt halkı artık bütün bu insanlık dışı uygulamalara kuzu kuzu boyun eğmiyor, çoğu kez kendiliğinden bir biçimde karşı çıkıyor, direniyor.

Yeşilyurt köylülerinin kitlesel direnişi bunun açık bir örneğidir. Bunun gibi kamuoyuna yansıtılmayan pek çok örnek vardır. Örneğin bir tanesini aktaralım:

Geçtiğimiz aylarda Adıyaman'ın Balyan köyüne bir gün Peşmerge kılığında bir grup vurucu tim gelir. Köylülerden yiyecek-para ister. Durumu farkeden köylüler kendilerine yüz vermezler. Akşam olunca jandarma karakol komutanı köy muhtarına telefon ederek "bir grup PKKlı teröristin geldiğini duyduklarını, onun için köye gelececeklerini, muhtarın tüm köylüleri toplayarak hazır tutmasını ve kendisini karşılmasını" söyler. Muhtar ise "gece vakti kimseyi toplayamayacağına, köye gelen PKK'lı kılığındaki kimselerin aslında özel tim olduğunu, bu oyunu karakolla birlikte düzenlediklerini" söyleyerek cevap verir. Bir süre sonra bölük köye gelir, muhtar köy meydanına çıkarır ve en başta azalar olmak üzere tüm köyü toplamasını ecbren emreder. Muhtar bunu reddedince jandarmalar kendisine saldırır, muhtar jandarmalara tekme-tokatla karşılık verir, direnir ama bir sürü saldırgan köpeğe gücü yetmez. Muhtar yıkarlar, adamakıllı döverek işkence ederler. Köye bölücü terörist geldiğini kabul ettirmek isterler ama inatla direnen muhtar isteklerini kabul ettiremezler. O zamana kadar durumu işiten köylüler toplanır, muhtar jandarmaların elinden zorla alırlar. Jandarmalar köylüleri korkutmak için ayakları dibine, başları üstüne ve yanlarına atar ederler ama köylüleri yıldırılmazlar, köyü terketmek zorunda kalırlar. Köy muhtarını hemen şehre gider, doktordan işkence gördüğünü belgeleyen rapor alır ve yüzbaşı başta olmak üzere işkencecileri il yöneticilerine şikayet eder. Ancak araya SHP'li il yöneticileri girer ve bu şikayeti geri aldırırlar.

CUDI DİRENİŞİ

Halkımızın bu yükselen kararlılığının ve direnişinin en son örneği de Cudi dağı köylülerinin direnişidir.

Siirt'in Şırnak, Hakkarî'nin Beytüşşebab ve Uludere ilçelerinde son aylarda askeri birliklerle karşı PKK gerillalarınca yapılan saldırılarda onlarca asker, özel tim elemanı ve korucu öldürüldü. "PKK'nın Cudi dağındaki üslerini yok etmek için" harekete geçen faşist asker, polis

ve milis birlikleri köyler üzerinde terör estirmeye başladılar. Köylülerin yaylalara çıkmaları yasaklandı, hayvancılıkla geçinen köylülerin hayvanları ağıltık kırılmaya başladı, köylüler elindeki hayvanları istemeyerek satılığa çıkarırlar. Her gün üç-beş köylü gözaltına alınıp işkenceden geçirildi. Şırnak'ın Balveren, Ara, Dağkonak ve Geçitboyu, Uludere ve Beytüşşebab'ın Işıkveren, Taşdelen, Ortasu, Yemişli, Dağdibi köylüleri bu uygulamalarda etkileniler. Şırnak köylülerinden 5 bin kişilik kadınlı, çocuklu, ihtiyarlı, gençli Kürt halkı 16 Temmuz günü Şırnak-Uludere karayolunu keserek direnişe geçtiler. Balveren köyü muhtarı İbrahim Hakkı Bayram, sorunu kaymakama götürdüklerini ama onun "askerler istedikleri köyleri bombalarlar" dediğini söyledi.

Cudi, Gabar, Şehömer, Herakol ve Kelmahmut dağlarındaki PKK üslerini dağıtmak amacıyla başlatılan "büyük operasyon", Foça ve Bolu'dan getirilen komando birliklerinin de katılımıyla "Botan" bölgesinde doğrudan halka karşı yöneltildi. Cudi dağı yamaçlarında kurulu iki köy Olağanüstü Bölge Valiliğince "kamulaştırılarak" boşaltıldı. Şırnak'ın 4 köyünün halkı "köy dışına çıkma yaşağı"nın ardından protesto ettiler.

18 Temmuz günü Hakkarî'nin Yoncallı köyünde meydana gelen ve TV'de teröristlerin vurulması olarak yansıtılan olayın, aslında ot biçen köy-

lülerin askerlerce taranarak öldürülmesi biçiminde geliştigi açığa çıktı. Yine bu olayda altı köylünün de gözaltına alınıp işkence gördüğü ve bir kişinin işkencede öldüğü ve bu üç ölünün cesetlerinin yakılarak gömüldüğü anlaşıldı.

Diğer bir haberde ise Mehmet Yaşar adlı 14 yaşındaki bir çobanın ağaç altında uyurken taranarak öldürüldüğü, Nezir Sıdar adlı bir çocuğun korucularca öldürülecekken bir assubayca müdahaleyle kurtulması üzerine dilinin tutulduğu ve yazının, adına "bidon kuru" dediği bir işkencenin halka nasıl uygulandığı aynı tarihli gazetedede genişçe anlatılıyor.

Son olarak Cudi dağında onlarca köy boşaltılmaya ve kurulacak toplu köylere nakledilmeye başlandı. Bundan amaç ise boşaltılan Cudi dağına kimyasal bombalar atmak. Bu uygulamayla hem bir yandan Kürt köyleri boşaltılıp sürgün ediliyor ve hem de kitlesel kırıklara yolaçacak kimyasal silah kullanımı denenmek isteniyor.

Bütün bu baskı, işkence, zulüm uygulamalarının nedeni açıktır: Kürt halkının gözünü korkutmak, ona boyun eğdirmek ve ulusal kimliğini yoketmek.

DİRENİŞ EĞİLİMİ YÜKSELİYOR

Kuzey Kürdistan toprakları üzerinde yıllardır korkunç bir terör estiriliyor. Ve TC ordusunun estirdiği bu terör her geçen gün hayasız yöntemlerle artarak sürüyor. Bir yandan "demokratikleşme" hayallerinin yayılması ve bu hayallere azımsanamaz bir sol çevrede beslenen umutlar; öbür yandan ise savaşların en kirlisinin sürdürüldüğü gerçeği! İşte bu çelişkili durum halkımız üzerinde uygulanan vahşetin görülmesinin, görüle bile duyarsız kalınmasının temelini oluşturuyor.

Ama artık durum değişiyor. Kürt halkı, kendisini kasıp kavuran bu savaş karşısında sessizliğini bozuyor, karşı direniş eğilimini güçlendiriyor. Uygulanan vahşetin ülke ve dünya kamuoyuna duyurulması yönünde yaygın bir çaba sarfediyor. Kürt emekçileri olayları basına duyurmaktan, askeri yetkililer hakkında dava açmaktan eskisi gibi geri durmuyor. Bunun da ötesinde faşist askeri kuvvetlerin terörüne boyun eğmeme, karşı koyma, direnme tutumuna yöneliyor. Halkın, yıllardır içersine hapsoldüğü kaorku duvarı yıkılıyor. Artık günlük basında sadece uygulanan vahşet haberleri değil, halkın direnişleri de yer alıyor.

Bu durum, Kürdistan'da atmosferin değişmeye başladığının, halkın yeni bir ruh haline girmeye başladığının göstergesidir.

Bu direniş eğiliminin güçlendirilmesi ve aktif eylemlere dönüştürülmesi için devrimci güçlerin harekete geçmesi şarttır. Bunun için de en başta varolan yoğun duyarsızlık, ilgisizlik ortamının aşılması gerekiyor.

Bir yandan, Türkiye'deki devrimci-ilerici güçlerdeki duyarsızlık aşıлып Kürt halkının mücadelesine omuz verilmeden, soruna sahip çıkılmadan; bir yandan da, Kürt devrimci-demokrat güçlerinin arasında yaygın olan Avrupa sosyal-demokrat vb. emperyalist güçlerden destek arama ve bunu esas çizgi haline getirme eğilimi aşılmadan, sıcak savaş içinde devrimci sorumluluklar üstlenilmeden Kürt halkındaki direniş eğiliminin kendiliğinden bir topyekün direnişe dönüşmesi beklenemez.

Yeni dönemin özellikleri ve görevlerimiz

-A. CELİKAN-

Türkiye Kürdistanı'nda ulusal ve sosyal kuruluş mücadelesi yeni bir evreye girdi.

Mücadeleyi bir üst evreye yükselten nesnel ve öznel etkenlerin irdelenmesi, mücadelenin daha önceki evrelerinin ve bir bütün olarak geçmişinin değerlendirilmesi daha kapsamlı ve derinlikli teorik çalışmaları, tarih incelemelerini gerektiriyor. Bunun yeri burası değil.

Mücadelenin yeni evresinin belirgin özellikleri nelerdir:

1- Mücadele eskisinden farklı uluslararası, bölgesel ve ulusal koşullarda cereyan ediyor.

Sosyalist sistem ağırlıklı olarak iç sorunlarıyla meşgul. Kapitalist sistemi sarsan devrim dalgaları gerilere çekilmiştir. İki sistem arasındaki mücadelenin biçimleri değişmekte, "barış ve işbirliği" öne geçmektedir. İran-İrak savaşının sonlanması, Namıbya sorununun çözümü, Küba'nın Angola'dan, Sovyetler'in Afganistan'dan asker çekmesi, Kamboçya sorununun çözümü için görüşmelere başlanması, Çin-Sovyet yakınlaşması ve daha bir dizi yumaşma belirtileri ortamın rengini değiştiriyor, mücadelenin koşullarını ve biçimlerini etkiliyor.

Filistin sorununun çözümü doğrultusunda gelişmeler mevcut. İşgal altındaki topraklarda sürüp giden ayaklanma, bağımsız devlet ilanı ve ABD-Sovyet pazarlıkları bu sorunun çözümü için elverişli koşullar yaratıyor.

Orta-Doğu'da bütün gözler Kürt sorununa çevriliyor. Kürt sorunu giderek uluslararası bir sorun olma niteliğine bürünüyor. Emperyalizmin ilgisini çekiyor.

2- Kürt sorununun her bir parçada Kürt halkının yanı sıra yaşadığı halkın sosyal kurtuluş mücadelesiyle birlikte çözülmesi niteliği sürüyor ve daha da güçleniyor.

3- Ulusal kurtuluş mücadelesinin sosyal zeminleri daha güçlü ve sağlam hale geliyor. Proletarya hızla çoğalıyor ve nitelikçe gelişiyor. Kapitalist gelişme, uygulanan projeler sınıf mücadelesini öne çıkarıyor.

4- Ulusal mücadelenin sesini duyurma, davayı tanıtmaya ve benimsetme evresi; Kürt halkının var olduğunu kanıtlama dönemi geride kalıyor; artık ulusal sorunun çözümünü görevi öne çıkarıyor, Kürt halkının istemleri ve gereksinimleri gündeme geliyor.

5- Kürdistan'da belligaşlı politik güçlerin oluşması ve yerlerini alması süreci önemli ölçüde tamamlanmış; politik gruplar tablosu nisbeten şekillenmiş bulunuyor.

6- Türkiye burjuvazisinin soruna yaklaşımında ve taktiklerinde yeni öğeler, tutumlar oluşuyor.

Kürdistan'da yeni bir idari yapı ortaya çıkıyor. Öyleki, burjuvazinin yeni uygulamaları birçok durumda kafaları karıştırıyor, kimi kesimlerin Kürdistan'ın statüsünün sömürge olduğu şeklindeki yanlışlıklarını sürdürmeleri devam ediyor.

7- Mücadele bugün daha bilinçli, deneyli kadroların yönlendirdiği daha kültürlü, bilinçli ve deneyli bir tabana sahip bulunuyor.

8- Baskı ve zorbalık devam ediyor ama hile, oyun, birbirini kırdırma, demagoji de öne çıkıyor. Öte yandan Türkiye genelindeki canlanma Kürdistan'a da yansıyor, etkiye bulunuyor.

Yeni dönem devrimci güçler için bir çok zorluğun yanı sıra elverişli olanaklar da getiriyor. Kürt devrimci demokratik hareketinde yeni gelişmeler, kamplaşmalar, parçalanmalar ve hareketin önderliğini kapma mücadelesi daha şimdiden ortaya çıkmış durumda.

Kürdistan, Türkiye kapitalizminin bunalımlarını daha şiddetli yaşadığı, kapitalizmin çelişkilerinin daha keskin ortaya çıktığı, burjuvazinin gevşeme bilmeyen cenderesi altında bulunduğu için devrimci durumların oluşmasına son derece elverişlidir. Türkiye genelinde mayalanmakta olan devrimci durum Kürdistan'da ezen ulusun ulusal baskılarının ağırlığı nedeniyle daha hızlı olgunlaşma, sıçramalı özellikler taşıma olanaklarına sahip olabilir. Kürdistan'da görünürde şiddetli tepki ve huzursuzluk yok gibi; hız ve sükun ortamı sağlanmış, halk kitleleri susturulmuş görünüyor. Ancak dış görünüm aldatıcıdır, derinlerde yatan süreçleri, için için yanan devrimci kaynamayı henüz yansıtmıyor. Kürdistan'da öfke ve huzursuzluğun şimdilik yüze tam yansımaması, halk kitlelerinin eylemleriyle açığa çıkmaması geçitli nedenlere bağlıdır.

Bu nedenlerin başında devletin Kürdistan'da izlediği baskı ve terör politikası geliyor.

İkincisi; birinci nedene bağlı olarak, Kürt halkının çeşitli sınıf, tabaka ve toplumsal grupların dağınıklığı, örgütsüzlüğü, eylemlerinin bölük-pörçük, birbirinden kopuk ve eşgüdemsiz olmasıdır. İşçi sınıfının sendikal hareketi etkisiz ve durgundur. Batman petrol işçileri dışında pek ses çıkmıyor. Batman'da ise polislin sürekli ve şiddetli baskısı mücadelenin yolunu önemli ölçüde tıkıyor. GAP'da 10 bin civarında işçi çalışıyor; ancak örgütlü bir hareket yaratılabilmemiş değil. Kürdistan gençliği henüz dağınık; Van 100.Yıl, Diyarbakır Dicle, Elazığ Fırat ve Malatya İnönü Üniversitelerinde çeşitli fakültelerin dernekleşme çalışmaları genel, yaygın, köklü ve derinlikli değil. Aydın hareketi durgun. Tutuklu yakınlarının yer yer eylemleri gerçekleşiyorsa da bunlar örgütlü değil. İnsan Hakları Derneği etkisiz ve tutuk. Birçok insan SHP bünyesinde çalışmayı istemeyen bir zorunluluk olarak görüyor ve orada bir şeyler yapmaya çalışıyor. Yerel seçimler sürecinde Diyarbakır bağımsız adayları etrafında önemli bir yurtsever devrimci-demokrat kitle potansiyeli harekete geçirildiyse de, bu dinamizm 1 Mayıs ve sonrasında yeterli tırmanışı gösteremediğinden yeniden durgunluğa yerini bıraktı.

Üçüncüsü; hareket başçekecek, yön verecek, yığınlarla sıkı sakiya bağlı ve onlar içerisinde otarite haline gelebilmiş güçlü bir devrimci önderliğin noksanlığıdır. Kürdistan'da küçük-burjuva milliyetçiliğinin, devrimci demokrasinin ulusal kurtuluş mücadelesinin başına geçmesi bugün için mümkün görünmüyor. Bunun nesnel temelleri yok. Öte yandan küçük-burjuva milliyetçi

hareketi kendi içinde parçalanmıştır ve önderlik yarışına girmiştir. Şimdilik eylemi ve örgütlenmesiyle, yarattığı etki, otorite ve prestijle PKK önderdir. Ama o da yığın eyleminin yaratıcısı, örgütleyicisi ve başçekicisi değildir. Kürdistan komünistlerine gelince, |KKP üç sene önce yediği ağır polis darbесinin sersemletici etkilerini hala tam giderememiştir.

Görüldüğü gibi elverişli nesnel koşullara rağmen Kürdistan'da açık devrimci yığın eyleminin yükselmemesi büyük ölçüde öznел koşullardaki eksiklik ve yetersizlikler yüzündendir. Burjuvazi Kürt halkının siyasi taleplerini tatmin etmemiştir; üstelik Türkiye genelinde izlenen talan ve soygun politikasının etkileriyle, genel bunalımın iktisadi, sosyal sonuçları Kürdistan'da daha yıkıcı olmuştur. Yığınların karşı koyuları ve başkaldırıları için gereken koşullar mevcuttur. Ama bu yönde dinamik bir başçekicilik yok.

KITLESSEL KABARİŞA BAŞÇEKME VE GÖREVLERİMİZ

Sorum önderlik, örgütlenme, bilinçlenme sorunudur. Yığınların öncüsü konumuna ancak inatçı, sabırlı, uzun soluklu bir mücadele yoluyla yükselebiliriz.

İşe nereden başlamalı? Bir sıralama yapmak yanlıştır. Birçok görev birarada yerine getirilecek. Ancak konuyu ele alırken bir sıra izlemek zorunlu olduğu için şöyle bir sıralama yapabiliriz.

Sorum önderlik, örgütlenme, bilinçlenme sorunudur. Yığınların öncüsü konumuna ancak inatçı, sabırlı, uzun soluklu bir mücadele yoluyla yükselebiliriz.

Örgütsel yapının toparlanması, örgütsel mekanizmanın oluşturulması, düzenlenmesi.

Yığınların öncülüğünün adım adım ele geçirilmesi. Bunun için daima yığın eylemlerinin yanında, içinde ve başında olmaya gayret sarfedilmesi.

Propaganda faaliyeti artırılmalı ve etkinleştirilmeli. İleri unsurları kazanmalıyız. Hiç bir politik parti ve gruba angaje olmamış işçi ve gençlik grupları, devrimci görüşlere sahip kişi ve çevreler var. Onları kazanmalıyız. Ayrıca çeşitli gruplara mensup, grubunu terketmiş ya da bağları kopmuş devrimci unsurları safımıza çekmeliyiz. Siyasi grupların yeni çalkantılara ve ayrılmalara uğradıkları bu dönemde küçük-burjuva milliyetçiliğinin bunalımı ve çıkışsızlığının gözlerini açtığı ve yeni arayışlara yönelttiği devrimci, sağlam unsur ve çevrelere uzanmalıyız.

İşçi sınıfı ve gençlik hareketlerinde köprübağları tutmamız gerekiyor.

Planlı programlı bir örgüt çalışması gerek. Her parti hücresi ve birimi önüne aylık programlar koymalı, programlarını rapor etmelidir.

Stratejik önemli olan bölge, işyeri ve okullar var. Bu yerlerde bulunan yoldaşlar özellikle planlı davranmalı, planlarını, çalıştıkları yerlerde durumun ayrıntılı bir incelemesine, sağlam bilgi ve verilere dayandırmalıdır.

Kitle örgütlerinde çalışma, açık çalışma biçimlerinin ve legal araçların kullanılması, yasal

yayın faaliyetlerine etkin katılım ve onların güçlü birer araç haline getirilmesi, legal ve illegal faaliyetinin uyumlaştırılması çok önemlidir.

Her yoldaşla ilişki kurulmalıdır; askere gidenlerin, bölge değiştirenlerin adresleri alınmalı; bağları kopan yoldaşlar kendileriyle baş kurulması için birilerinin gelmesini beklememeli, kendileri partiyi aramalı, bu süre içerisinde partili eylemi tatil etmemeli, Parti adına insiyatif kullanmalıdır. Üye kayıtlarının yenilenmesinde bu husus gözönünde bulundurulmalıdır; kaydının yenilenmesini isteyen kadro ne yapması, yuktardan talimat bekleyip işleri tatil mi etmiş, yoksa birşeyler yapmaya mı çalışmış?

Önümüzde sıcak, hareketli günler var. Daha canlı, daha enerjik olmalıyız. Tutuklu ve hükümlülerle, ailelerinin eylemlerinin yanında, yanında aktif yer almalıyız; grevlerin içinde, yanında, grevcilerle dayanışma eylemlerinin başında olmalıyız; Irak Türkleriyle dayanışma eylemlerine, Kürdistan'da kurulacak kitle örgütlerine başçekmeli, ısrarlı, kararlı ve tutarlı olmalıyız. Gençlik mücadelesinin içinde bulunmalıyız; ilkel ve esnek olmalı, devrimci hareketin eylem birliğine ciddi, sorumlu ve samimi yaklaşımla daima önem vermeli, başçekmeliyiz.

Askeri-teknik eğitim, silah temini, devrim deneylerinin incelenmesi, istihbarat, ordu-polis kurumlarında çalışma, ajan ve muhbirlerin cezalandırılması, Partiye mali ve teknik kaynaklar sağlanması gibi özel uğraşı ve uzmanlık görevleri büyük önem kazanıyor, öne geçiyor.

Siyasi polise karşı mücadele, sorguda devrimci tutum kazanma konusundaki eksiklikleri hızla gidermeliyiz.

İdeolojik-politik eğitim, dünya devrimci sürecinin, günümüzün gerçeklerinin iyice anlaşılması; ideolojik tikanıklığın aşılması ve düşünce üretilmesi; burjuva ideolojisine ve sapmalara karşı mücadele gibi bir dizi ağır görev önümüzde duruyor. Üstesinden gelmeliyiz.

Kürdistan'da öne çıkan bellibaşlı politik görevlerimiz:

1- Proletaryanın ulusal kurtuluş mücadelesinde önderliğini ve hegemonyasını sağlamak;

2- Kürdistan devrimci, yurtsever güçlerinin eylem birliğini ülke içindeki günlük mücadelede gerçekleştirmek ve kalıcı kılmak;

3- Devrimci yığın eylemlerini, işçi, gençlik, aydın, kadın hareketlerini yükseltmek; Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin temel taleplerini yığınlara maletmek ve ileri sürmek; en başta özgür ve demokratik Kürdistan Cumhuriyeti şiarını öne çıkarmak;

4- Burjuvazinin ve emperyalizmin manevralarını boşa çıkarmak; sosyal-sövenizme ve hareketi yenilgiye uğratabilecek yanlış adımlara karşı mücadele etmek;

5- Kürdistan sorununu Türkiye halkına benimsetmek, maletmek ve her iki halkın birleşik mücadelesini gerçekleştirmek;

6- Uluslararası alanda daha etkili eylem yürütmek, özellikle dünya sosyalist ve devrimci güçlerinin sorununa ilgisini, desteğini çekmek ve etkisini artırmak;

7- Kürdistan'ın diğer parçalarındaki hareketleri yakından izlemek, deneylerini özümlemek ve onlarla dayanışma cephesini oluşturmak.

Her komünist bu görevleri nasıl yerine getireceğini düşünmeli; KKP'nin tüm organları bu doğrultuda çalışma programlarını netleştirmeli ve uzun erimli görevlerle günlük eylemleri uyumlaştırmalıdır.

TİMSAH GÖZYAŞLARI HALKIMIZI ALDATMIYOR

Bilindiği gibi Kürdistan'ın parçalanması ve bugünkü duruma gelmesinin baş sorumluları arasında İngiliz ve Fransız emperyalizmi de geliyor. Lozan'da Kürdistan'ın taksimini onlar sağladılar.

Bugün de emperyalizm Kürt halkının düşmanı olarak kalmaya devam ediyor. Önce, emperyalistlerin Kürdistan'a hükmeden egemen devletlerle sıkı dostluk, işbirliği ve ortaklık içinde olması, çıkar birliği bulunması nedeniyle böyledir bu. Sonra, emperyalizmin sömürücü, sömürgeci doğası, halkları buyruk altına alma karakteri ve ezilen halkların öteden beri en azgın, en hayasız düşmanı olması nedeniyle böyledir.

Ama yine de emperyalizm Kürt dostu pozlarına girmekten kaçınmıyor. Ulusal kurtuluş hareketi'nin yükselmesi ve Kürt sorununun öne çıkması nedeniyle aldığı sinyallerle duyarğaları derhal dikleşen emperyalizm ilgiyle bu alana yöneliyor. Burnu iyi koku alan ve "bal alacağı çiçeği" iyi bilen emperyalizm bu kez yüzüzce, sahtekarca Kürtlere yöneliyor, göz kırpmıyor.

Nisan sonlarında Türkiye'ye gelen ve Peşmerge kamplarını gezen Daniella Mitterrand'ın gezisi bir örnektir. Irak'ın Halepçe'ye attığı kimyasal bombalarına sağlanan Fransız teknik yardımına rağmen bu ihtiyar baykuş yüzüzce kamplara kadar gelmiş ve ne yazık ki, kimi yurtsever güçlerimizce "hoggeldin" nidalarıyla karşılanabilmiştir.

Bu son zamanlarda ise Kızıltepe kamplarında meydana gelen zehirlenme olayından sonra Fransa 300 Kürdü mülteci olarak kabul edebileceğini açıklamıştır.

Tarih boyunca Kürt halkının kanına girenlerin suç ortaklarının birden bire Kürtsever kesilmeleri, Kürtler için üzülmeleri aldatıcıdır.

ABD Kongresinin lobilerinden destek olarak Kürdistan'da legal bir burjuva demokratik Kürt Partisi kurmaya çalışanlar ve her fırsatta Daniella Mitterrand'lara alkış çalanlar, Sosyalist Enternasyonal adlı emperyalist politik kampın peşinden koşanlar, bu gerçeğe dikkate almali ve Kürt ulusal hareketini emperyalizmin ve burjuvazinin yedeğine takmaktan vazgeçmelidirler.

Peşmerge kamplarında durum

Güney Kürdistan'dan gelen "Kürt sığınmacılar"ın durumu hala çok kötü. TC. devleti politik mültecilik ve serbest dolaşım hakkı vermiyor. Bulgaristan'dan gelen Türklere normal yurttaşlık hakları verilir, ev ve iş bulurken Kürtlere ise en basit haklar tanınmıyor. Kürt liderlerin kamplarda okul açma, eğitim ve öğretimi sürdürme talepleri reddedildi, girişimleri engellendi. Kürtlere yapılacak yardımın devlet kontrolünde yapılması koşulu getirilerek yardımların önu kesildi. Kürtlere çalışma izni verilmiyor. Böylelikle en temel gereksinmelerini karşılamak için onlar dilencilğe, hırsızlığa ve başka türden gayri-meşru işlere sevkedilmek isteniyor. Ama onurlu Kürt halkı çok zor koşullar altında yaşamasına rağmen bu tür aşağılık, onur kırıcı, küçültücü davranışlara düşmüyor.

Peşmerge kamplarında kısıp çetin koşullar altında geçiren, bir kısım cocuğun soğuk nedeniyle ölümu pahasına yaza giren; bu kez de bulacağı hastalıklar yüzünden kayıplar veren sığınmacıların sağlık ve yaşamları üzerinde ayrıca oyunlar oynanıyor. Geçtiğimiz aylarda Kızıltepe'deki kampta Irak ajanlarının yapılan sabotaj sonucunda binlerce insan zehirlendi ve tedavi edildi.

2000 Peşmerge gizlice İran'a nakledilirken, sevk sırasında bir sığınmacı ölüdü.

Sığınmacılara yardım için Diyarbakır Milletvekili fuat Atalay başkanlığında kurulan komitenin üyesi SHP merkez ilçe başkanı Ömer Ünün, komite üyesi olduğu için siyasi polisçe sorguya çekilerek, neden yardım kampanyası açtıkları, amaçlarının ne olduğu soruldu.

Bulgaristan Türklere vesilesiyle insan hakları ferryatları koparan TC. yöneticilerinin Kürt Peşmergelere karşı tavırının anlamı açıktır.

Kürt sığınmacılarına her türden desteği vermek Kuzey Kürdistan ve Türkiye halklarının temel kardeşlik görevidir. Halkımıza sahip çıkalım.

TEVGER PROGRAMI KÜRDİSTANI KURTULUŞA GÖTÜREMEZ

TESLİM TÖRE

Bu yazıda, esas olarak TEVGER programı üzerinde duracağız. Ancak, programın eleştirisine başlamadan önce Kuzey Kürdistan devrim mücadelesinin kısa geçmişi ve geliştiği yeri özetlememiz ve TEVGER'in bu mücadele içindeki yerini belirtmemiz gerekiyor.

Türkiye Kürdistanı'nda 1920'li yıllarında başlayan ve 1940'a kadar devam eden ulusal kurtuluş hareketi, örgütlü bir burjuva ödemerlikten yoksun olarak "Kürt Teali Cemiyeti" gibi gevsek örgütlenmelerle ve daha çok aşiret örgütlenmesine dayanarak yürütülmeye çalışıldı. Güçlü bir ulusal kurtuluş potansiyelinin varolmasına rağmen, aşiret örgütlenmesi gibi geleneksel yapıların daha ilerisinde örgütlü bir mücadele yaratılmadığı için, toplumsal örgütlenmenin en üst düzeyi olan devlet yapısı, yani TC. karşısında yeterli bir ulusal birlik ve etkinlik gösterilemedi ve ulusal kalkışmalar yenilgiyle sonuçlandı.

Daha sonra KDP kuruldu. Nevar ki, KDP, İran, Irak Kürdistanı'nda önemli bir örgütlü güç haline gelmesine rağmen, Türkiye Kürdistanı'nda aynı etkinliğe sahip olamadı. Hatta, Suriye Kürtleri arasında göstermiş olduğu örgütlü yapı düzeyinde bile etkinlik gösteremedi. Ve süreç içerisinde eriyip gitti.

KDP'nin Kuzey Kürdistan'da tutunamayıp erimesinden sonra bir çok yeni ve daha ileri örgütlenmeler oluşmaya başladı. Süreci içerisinde oluşup gelen parçalanmalar sonucu örgüt sayıları daha da arttı.

KDP'nin Kuzey Kürdistan'da erimesi ve yeni örgütlerin ortaya çıkması, 1960'lı yıllarında başlamıştır. 1961'de TIP'in kurulması, bir çok Kürt devrimci ve ilerisinin TIP içinde yer alması, hatta KDP'nin bile bir çok eski kadrosunun TIP'e girmesi ve TIP'in öncülüğünde K. Kürdistanı'nda mitingler, yürüyüşler, geceler vb. düzenlenmesi Kürt halkında yeni bir hareketlenme yaratmıştır. Bu gelişmeler Kuzey Kürdistan'da sosyalizmin ilk kez (yanlışlıkla-doğrusuyla) örgütlü ve kendine göre sistemli bir şekilde tartışılmasını ve Kürdistan'da da sosyalist düşüncenin yayılmasını sağlamıştır. Kürt halkı ilk kez, Urfa, Diyarbakır, Elazığ, Malatya gibi illerinde, kendilerini temsil edecek milletvekilleri seçerek TBMM'ne göndermiştir. Karayollarının, Sahinbeylerin birlikte savaştığı Türkiye kurtuluş savaşından sonra Türk ve Kürt halkı bir kez daha birlikte mücadele sürecine girmiş; TIP bu açıdan önemli bir ortak platform olmuştur. Ancak TIP'in sosyal-şöven politikaları aşamaması, bu ortak yapılanmanın doğal parçalanmasına, DDK gibi ulusal, devrimci-demokratik hareketlerin doğmasına hız kazandırmıştır.

Bu dönem Kuzey Kürdistan'da KDP'nin sonu oldu; hem yeni ve ayrı Kürt örgütleri filizlendi ve hem de Kürt ve Türk proletaryasının birleşik örgütlenmesinin objektif ve subjektif koşulları oluştu. 1970'ler genel devrimci hareketin kabarış yılları olarak Kürdistan'da da devrimci mücadelenin boyvemesine, Marksizm-Leninizmden etkilenmiş ama küçük burjuva devrimci-milliyetçilik çizimini aşamaması çeşitli ulusal örgütlerin şekillenmesine yol vermiştir. Bu sürecin sonlarına doğru Kürdistan proletaryasının öz örgütü KKP oluştu. Böylece Kuzey Kürdistan'da ulusal kurtuluş süreci ile toplumsal kurtuluş sürecinin bütünleşmesi temelinde ortak devrim dinamiklerini, hareketin muharrir gücü olarak örgütlenmenin yolu açıldı.

1970'li yıllarında etkinliğini göstermeye başlayan ulusal-toplumsal kurtuluş dinamikleri, Kuzey Kürdistan devrim dinamikleriyle Türkiye devrim dinamiklerine bütünleşmesini sağladı. Kürdistan ulusal kurtuluş savaşında yeni bir evreyi ifade eden ve 70'li yılların sonlarında daha da şekillenen ulusal ve sınıfsal kurtuluş halkalarının bütünleşmesi ve ortak devrim dinamikleri, kendi diyalektikliğine uygun olarak kendi siyasal yapılanması olan KKP'ni yaratmıştır.

12 Eylül faşizmi, her iki ülkenin devrim dinamiklerinin bütünleşmiş bulduğundan daha bir somut olarak göstermiştir. Devrimci mücadelenin yükselişi hem Türkiye'de, hem de Kürdistan'da aynı anda kesintiye uğratılmış, 12 Eylül'ün vurduğu darbe, her iki ülkedeki örgütleri kapsamıştır. 12 Eylül'ün irdelemesi ve dönem muhasebesi sürecinde devrimcilerin güçleri zamanında birleştiler, birleşmesi genel görüşünde birleşen Türkiye ve K. Kürdistanlı örgütler 1980'li yıllarda FKBC ve SOL BİRLİK olmak üzere iki cephesel nitelikli platform oluşturmışlardır. (Bu her iki platformun dağılışı nedenlerini daha önce yazdığımız için burada yeniden değinmeyeceğiz.) FKBC'nin dağılımından sonra PKK, bazı Türkiyeli örgütleri kendi düşüncesi doğrultusunda birlikte mücadele etme perspektifini devam ettirdi. Kürdistan'da "ulusal savaş başlatma" stratejisine uygun olarak cephe ve pesmeler örgütleyerek silahlı savaşın başlatıldı, sürdürüldü.

Sol Birlik'in reformizm tarafından dağıtılmasından sonra ise, SB içinde yer almış olan iki Kürt örgütü, kendi dışlarında varolan 6 Kürt örgütü ve grubu etrafında toplanarak yurtdışında TEVGER'i kurdu. TEVGER, Kuzey Kürdistanlı Kürt örgütlerinin oluşturduğu cephesel nitelikli ilk milliyetçi örgütlenmedir.

Böylece K. Kürdistan'da mücadele eden partiler ve örgütler, hem siyasal akım hem de yapılanma bakımından kendilerini üç ayrı şekilde içinde netleştirmişlerdir. Birincisi; komünist nitelikli parti olan KKP. İkincisi; radikal ulusal yapılanma olan PKK. Ve üçüncüsü; ulusal reformist güçlerden oluşan TEVGER'dir.

KKP, K. Kürdistan proletaryasının örgütü olarak doğmuş, Türkiye proletaryasıyla birlikte örgütlenme ve mücadele alanına uygun olarak TEKP'le birleşik örgütlenme yapısını oluşturmuştur. Birleşik örgütlenme ve birlikte mücadelesini devam ettiriyor.

Sol sektör tutumlarına sahip, küçük burjuva radikal akımları temsil eden PKK kendi örgütlenmesi ve mücadelesini sürdürürken, Türkiyeli örgütlerle de ortak mücadele ve platform politikası izliyor.

TEVGER ise daha çok, Marksist olduklarını söyleyen ama milliyetçi olan Kürt örgütlerinin bir yapılanması durumunu devam ettiriyor. Ortak mücadele ve ortak örgütlenmeye pek sıcak bakmıyor.

1960'lı yıllarda Türkiye Kürdistanı'nda başlamış olan devrimci mücadelenin 1980'lerin sonuna doğru iç ayrışması ve şekillenmesi ana hatlarıyla bu üç konuyu yaratmıştır.

KUZEY KÜRDİSTAN DEVRİMCİ MÜCADELESİNİN SOMUT DURUMU VE TEVGER'İN KONUMU

Kuzey Kürdistan devrim mücadelesi, somut olarak iki boyutta gelişim seyri izliyor. Birisi ulusal-toplumsal kurtuluş planında, diğeri ulusal planda. Ulusal ve toplumsal kurtuluş planındaki gelişme daha çok fabrikalarda, kentlerde ve Türkiye devrimci mücadelesi ile birlikte cesitli üretim alanlarında devam ediyor. Salt ulusal boyutta olan mücadele ise, ağırlık olarak Kürdistan'ın dağlarında PKK'lı gerillalarla TC. ordusu arasında devam ediyor. PKK'nın bu mücadele stratejisinin ve yönteminin başarı şansını olmadığını defalarca yazdık. Her geçen gün, bu görüşümüz doğrulanmaktadır. PKK'nın bu yanlış mücadele yönteminde ısrar etmesi, Türk soven burjuvazisinin PKK'nın mücadelesini Kürt halkından, fabrikalardan, kentlerden soyutlayarak Cudi dağlarına sıkıştırması ve orada hunharca boğmasına yol açmıştır. PKK, bes yıldırı sürdürmüş olduğu silahlı mücadele sonucu, "dağlardan şehirlere küsatma" stratejisini hayata geçiremedi. Tersine, şehirlere sarp dağların tepelerine çekilmek zorunda kalarak, Türk soven burjuvazisinin, ordusunun küsatması altına girdi. TC. soven ordusu şimdi de Cudi dağı-

nın çevresindeki bütün köy ve kasabaları boşaltarak imha eylemine girişmeye çalışıyor. Bu son gelişmeler, büyük acılar ve bedeller pahasına, PKK'nın mücadele yönteminin yanlış olduğunu, Kürdistan gerçeklerine uymadığını, "kır-lardan şehirlere kusatma" askeri stratejisinin Kuzey Kürdistan için geçerli bir strateji olmadığını açıkça göstermiştir.

Bu somut gelişmeler, ayrıca, Türkiye'de bir iç savaş ya da halk ayaklanması yoluyla TC devleti yıpranmadan, felç olmadan, sadece Kuzey Kürdistan'da başlatılacak herhangi bir silahlı mücadele ya da K.Kürdistanla sınırlı bir halk hareketinin TC devletini yenilgiye uğratmak için yeterli olmayacağına bir kez daha göstermiştir. Yani ortak mücadelenin önemini bir kez daha altını çizmiştir.

Bilinebileceği gibi, Kocgiri, Seyh Sait ve Dersim isyanları gibi Kürdistan ulusal kurtuluşunu amaçlayan silahlı mücadelelerden sonra, Kuzey Kürdistan tarihinde PKK'nın beş yıldır devam ettirmiş olduğu silahlı mücadele, K.Kürdistan'ın önemli ulusal kurtuluş mücadelesidir. Ama sonuç ortadadır. "Dağlardan şehirlerin kuşatılması", kurtarılmış bölgeler yaratılarak ilerlenilmesi gibi hedeflenen sonuçları alamamıştır. PKK'lı militanlar vatanları uğruna yığıtce savaşmışlar, şehit oldular. Bu şehit kanları elbette boşa gitmeyecek. Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin onurlu sayfalarına eklenecektir. Ama, "dağlardan şehirleri kuşatmak" stratejisinin Kuzey Kürdistan'ın kurtuluşu için geçerli bir strateji olmadığı ve Kürt halkının Türk halkından kopuk, onun mücadelesinden soyut ya da Türk halkında hiç bir yitirdiğinin olmadığı için bir dönemde tek başına mücadele ile kendi kurtuluşunu kazanamayacağı gerçeğinde tarihsel deneyler sayfasında yerini alacaktır.

Bütün bu yaşanan olaylar, Türkiye toplumsal kurtuluş mücadelesinden apayrı ve kopuk olarak yürütülen mücadelelerin K.Kürdistan'ı kurtuluşu götürmeye yeteneği gösteremediğini ispatlamıştır. Bu somut gerçeklik görülmeli -dir artık. Yaşanmış ve halen yaşanmakta olan somut gelişmeler, Türk ve Kürt devrimcilerinin (ister ayrı, ister birleşik örgütlenmiş olsunlar) oklarını sivri ucunu aynı anda aynı noktalara yönelterek, ortak vuruş stratejisini esas almalarının gerektiğini gösteriyor. Mücadelenin ortak vuruşunu, Türkiye işbirlikçi tekeli kapitalist sisteme ve onun bekçisi ve belkemiği olan devlete yönelmeden, bu devleti sistemle birlikte yıkmadan, K.Kürdistan'ın ne ulusal ne de toplumsal kurtuluşu ulaşması pek mümkün değildir.

Nesnel durum, bütün somut göstergeleriyle böyle olduğu halde, TEVGER, hala K.Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin stratejisini Kürdistan'la sınırlama, Türkiye devrim mücadelesinden soyutlama, ondan koparma ve kendi dar kabuğundan içinde özgünleştirme temeline oturtmaya çalışıyor. PKK kadar güçlü olmamasına, yine PKK kadar ideolojik, askeri ve psikolojik yönden hazırlıklı olmamasına rağmen, TEVGER de salt ulusal kurtuluş ve K.Kürdistan sınırları içinde kalan bir mücadele stratejisi savunuyor. Ancak bu savunusunun şimdiki durumda kağıt üzerinde bir savunudan öteye gitmediğini de belirtmek gerekiyor.

Nitekim, bugüne kadar, TEVGER, savunmakta olduğu "önce kurtuluş", ayrı bir devrim ve salt ulusal kurtuluş amacına yönelik olarak somut bir girişimde bulunmadı. Bir yurtdışı cephe platformu olarak doğdu ve bugün de yurtdışında diplomatik girişimlerin ötesinde bir varlık gösteremedi. TEVGER, programına "silahlı mücadele dahil zorla başvurmak" yöntemini benimsediğini koymasına rağmen bugüne kadar buna uygun bir mücadele yöntemi veya somut hazırlık içinde olduğu görülmedi. Bu bir yana, halen yer yer sürmekte olan PKK'lı gerillaların TC şoven ordusuyla sıcak savaşını da desteklemiyor. Yani kendilerinin sözde savunduğunu PKK eyleme koyuyor, nevarki, TEVGER, PKK'nın bu eylem çizgisine de karşı çıkıyor. Böylece Kuzey Kürdistan devrim mücadelesinde TEVGER'in yeri kendiliğinden ortaya çıkıyor. Bu yer diplomatik planda, Kürt sorununu duyurulması, Kürt davasına diplomatik destek sağlanması. Kuşkusuz bunu küçümsemiyoruz. Uluslararası destek de önemlidir. Bu alanda TEVGER etkinlik de gösterebilir. Ama esas sorun gelip, ülkeminizin iç dinamiklerinde düğümlenmektedir. Ölkemizin iç dinamiklerine uygun mücadele stratejilerini uygulayabilmek, Türk halkıyla ortak düşmana

KARAR NO:6

II. Kongremiz MK 1984 Ekim toplantısında Cephe üzerine alınan kararı aşan siyasal gelişmelerin olmadığının belirlenmesi ve adı geçen kararları onaylar.

KURDISTAN ULUSAL DEMOKRATİK HALK CEPHESİNİN ÖRGÜTLENMESİ BAKIMINDAN KOŞULLAR OLGUNLAŞMAMAKTADIR

"....
Bu gelişmelerden hareket eden Merkez Komitemiz:

Ulusal baskıya, işkencelere, açlığa, hayat pahalılığına, işsizliğe, Kürt ulusal kültürü dili ve sanatı üzerindeki yasağa son vermek için;

Şehir ve köy emekçileri üzerindeki ekonomik baskının kaynağı olan tekelsel denetimin kırılması için;

İşçi sınıfının özgür sendikalaşma, grev ve toplu sözleşme hakkı için;

Kürdistan komünist güçlerinin devrimci demokrat ve ulusal partilerinin Ulusal Demokratik Halk Cephesi örgütlenmesinin gerekli adımlarını atmaya,

Burjuva reformist partilerdeki anti-faşist güçleri, Kürdistan aydınlarını, sanatçı ve yurtsever din adamlarını Kürdistan Ulusal Demokratik Halk Cephesi'nin oluşumu yolundaki mücadeleyi desteklemeye; ezen ulus ve azınlıklar anti-faşist siyasal güçleriyle Birleşik Halk Cephesi'ni örgütlemeye çağırır.

... (KKP II. Genel Kongre Belgeleri'nden)

karşı, ortak vuruşu tam zamanında gerçekleştirebilmek belirleyicidir Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin sonucunu.

Verili durum, Kuzey Kürdistan ulusal kurtuluşunu toplumsal kurtuluş ve Türkiye toplumsal devriminden soyutlama stratejisinin yanlış ve Kürdistan hayatının dışladığı, kabul etmediği bir strateji olduğunu gösteriyor. Kuzey Kürdistan'ın ulusal kurtuluşunu sınıfsal kurtuluşla birlikte ele almak, ve Türkiye toplumsal devrimi ile ortak mücadele perspektifi içinde sürdürmek, Kürdistan gerçeklerinin talep ettiği en doğru stratejidir. Böyle bir mücadele stratejisi ve perspektifini hayata geçirmede özel faktör olarak etkin olabilecek yapılar ise, doğal olarak bu stratejiye göre biçimlenmiş, proletaryanın enternasyonal çıkarılarını temel almış bir komünist parti yapılmasıdır. Bugün böyle bir parti nüvesi olarak KKP, henüz bu fonksiyonunu yerine getirebilecek güce erişmemiştir, zayıf ve güçsüzdür, ama buna en güçlü adaydır. Pek tabiidir ki, politik belirlemelerin ve politik stratejilerin doğru olması tek başına sorunların çözümü için yeterli olmuyor. Mutlaka o doğru strateji ve politik perspektifleri hayata geçirecek güce bir örgütsel yapılamaya ve mücadeleye biçim ve araçlarına da büyük ihtiyaç vardır. Nesnel gelişmeler KKP'nin politik programını ve stratejisini doğrulamıştır. Ancak bu yeterli değildir. Şimdi yapılması gereken, KKP'nin bu stratejisi ve politik perspektiflerine uygun eylemler geliştirmek, KKP'ni örgütsel olarak, bu eylemleri yönetip yönlendirecek güce eristirmektir. Artık sıra, KKP'nin bu stratejisinin ve politik perspektiflerinin Kuzey Kürdistan'ın işçi ve emekçilere ulaştırılması, onların güçlü ellerine verilmesi ve bu yığınlarla birlikte eylem alanına konulmasına gelmiştir. Bütün ağırlık buna verilmelidir.

TEVGER PROGRAMI

Genel olarak bakıldığında zaman, TEVGER programı ayakları yere besmeyen bir program durumundadır. Ve bir program ciddiyetinden yoksundur.

Kuşkusuz bir TEVGER programını bir proletarya partisi ya da devrimci bir örgüt programı düzlemine ele alıp (Devamı, S:18'de)

KKP II. KONGRE KARARLARINDAN

KKP II. KONGRE KARARLARI'NDAN

KARAR NO:16

TKEP İLE KKP'NİN ÖRGÜTSEL YAPILANMASI ÜZERİNE

KKP II. GENEL KONGRESİ:

Türkiye ve T.Kürdistanı nesnel koşullarında her ulustan proletaryanın politik birliği olarak Birleşik Komünist Partisinin yanısıra, T.Kürdistanı'nda Ulusal Komünist Partisinin zorunluluğunu savunur.

TKEP ile KKP'nin mevcut örgütlenmesinin; çok uluslu TC koşullarında, her ulustan proletaryanın demokratik-merkezizetçilik ilkeleri temelindeki birleşik yapılanma biçimi olduğunu belirler.

Bu yapılanma içerisinde; TKEP'ni Birleşik Parti, KKP'ni Ulusal Komünist Partisi olarak tespit eder.

TKEP'in Birleşik niteliğini belirleyen; Türkiye proletaryasının bölgesel Parti örgütleri ile Kürdistan proletaryasının Ulusal Komünist Partisi olarak KKP'nin tek tüzük temelinde oluşturulan birliği olduğu ve Türkiye proletaryasının bu yapılanma içerisinde ayrıca bir Ulusal Komünist Partisi biçiminde örgütlenmesini gerekli kılan, zorunlu ekonomik, sosyal, siyasal koşulların olmadığını **KARARLAŞTIRIR.**

Bu tespitlerden hareketle tüzüksel değişiklikleri gündemine alır."

KKP II. KONGRE KARARLARI'NDAN

KARAR NO:9

KKP II.Genel Kongresi, MK'nin "GENÇLİK ÜZERİNE" adlı kararını, önümüzdeki süreç için de geçerli sayar ve onaylar.

GENÇLİK ÜZERİNE

Ülkemizde tüm ağırlığıyla süregelen faşizme ve ulusal baskıya karşı ulusal toplumsal muhalefet gelişip güçlenmektedir. Gelişen halk muhalefeti, Partimize emekçi toplum kesimlerinin kitle örgütlenmelerini gerçekleştirme görevini yüklemektedir.

Kürdistan'da işçi sınıfının öncülüğünde gelişen ulusal-toplumsal özgürlük mücadelesinde, gençlik önemli bir potansiyeli barındırmaktadır. Günümüzde, gençliğin yoğun eylemlerinin gelişip güçlendiği bir sürece girilmektedir.

Ulusumuzun geleceği olan Kürdistan gençliğinin, faşizme ve ulusal baskıya karşı mücadelesinde yüz yüze olduğu en önemli sorunu örgütsüzlüktür. Örgütsüzlüğün aşılmasında Merkez Komitemiz aşağıdaki yönelişleri kararlaştırır:

Kürdistan gençliğinin en ileri kesimleri olarak sosyalizm uğruna mücadele etmeyi benimsemiş komünizan gençliğin örgütü olarak KOMSOMOL örgütlenesektir. KOMSOMOL örgütlenmesinde:

1- Parti çalışmalarının sürdürüldüğü tüm alanlarda bu yönde yetenekli ve eğilimi olan genç partilileri KOMSOMOL'un temellerini atmak üzere öncelikle buldukları yerel birimlerde çalışmaya sevk etmek;

2- Yerel çalışma sırasında yetenekleri doğal süreç içerisinde belirginleşen partili ve Parti taraftarı gençlerin, Partiye politik bağımlılık temelindeki bir program etrafında sağlanacak

örgütsel birliğin merkezi görevlerini üstlenmek üzere gerekli adımları atmak;

3- KOMSOMOL'u örgütleme çalışmalarında, her alandaki işçi, köylü, öğrenci gençliğin varolan ve oluşacak olan yasal, yarı-yasal kitle kolektiviteleri olarak, kooperatif, spor, santraç klüpleri, kültür, müzik, işsizlikle mücadele vb. derneklerinde KOMSOMOL üyeleri gençliğin ekonomik-demokratik, akademik, ulusal, kültürel örgütlenme hakkı, barış, çağdaş bir yaşam ve geleceğini ilgilendiren hak ve hedefleri uğruna mücadele edecek ve kitle çalışması yürütmektedir;

4- KOMSOMOL örgütlenmesindeki gelişimin belli bir evresinde Türkiye ve T.Kürdistanı genelinde, KOMSOMOL'un Birleşik Merkezinin oluşumuna gidilecektir.

KÜRDİSTAN GENÇLİK CEPHESİNİN ÖRGÜTLENMESİ YOLUNDA MERKEZ KOMİTEMİZ:

Faşizme, emperyalizme, tekkelci kapitalizme ve ulusal baskıya karşı savaşılan tüm işçi, öğrenci, köylü gençliğin birliğinin sağlanması zorunluluğundan hareketle; tüm komünist,devrimci, yurtsever gençliğin devrimci demokratik temellerde gençlik cephesinin oluşturulmasını; bu amaçla, tüm devrimci, yurtsever parti ve politik güçleri;

1- Gençliğin gelişen mücadelesini destekleyip güçlendirmeye,

2- Gençliğin temel istemleri uğruna kitle odaklarında ortak mücadele etmeye,

Kürdistan'da gençliğin devrimci demokratik temellerde tek kitle örgütünü oluşturmaya,

4- Türkiye ve Türkiye Kürdistanı genelinde gençliğin tek birleşik kitle örgütlenmesini sağlamak için çaba sarfetmeye çağırır."

QASEMLO

ŞEHİT EDİLDİ

Abdurrahman Qasemlo, 1930 yılında, Urmiye kenti yakınlarında Qasemlo vadisinde doğdu. Öğrenciyken, İKDP'nin kurucusu Muhammed Gazi'nin fikirleri etkisinde kaldı. 1947 yılında M.Gazi'nin idam edilmesinden sonra Irak'a geçti ve daha sonraki yıllarda Avrupa'da sürgün olarak yaşadı. Paris ve Prag'da ekonomi-politika öğrenimi gördü, Sorbonne Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak görev yaptı. 1960 ve 1970'li yıllarda Kürt ulusal mücadelesinde önemli rol üstlendi. 1973'de İKDP Genel Sekreterliğine seçildi. 1979'da, İran devrimi sırasında ülkeye girdi ve İran Kürdistanı'ndaki ayaklanmayla İran Kürdistanı toprakları Kürt savaşıyla kontrolüne girdi. Ancak İran ordusu ve Devrim Muhafızları ayaklanmayı bastırdı.

Toplam 8 dil bilen Qasemlo, bugüne kadar Kürt halkının yetiştirdiği en iyi eğitimli lider olarak tanınıyordu.

İran Kürdistan Demokrat Partisi Genel Sekreteri Abdurrahman Qasemlo 13 Temmuz 1989 günü iki arkadaşıyla birlikte İranlı ajanlarca yapılan bir suikast sonucu şehit edildi.

İKDP Siyasi Bürosu'ndan Abdullah Hauanzade'nin Paris'te düzenlediği basın toplantısında yaptığı açıklamaya göre, Qasemlo'nun Kürt sorununa siyasi bir çözüm bulmak amacıyla İran rejimi temsilcileriyle müzakere başlattığını, 1988'in son günlerinde yapılan ilk iki toplantıdan sonra tarafların 12-13 Temmuz'da Viyana'da bir araya geldiklerini söyledi.

İran'ın, cinayeti Halkın Mücahitleri ya da Irak hükümetine maletmeye çalıştığını söyleyen İKDP'nin yeni Avrupa temsilcisi Hasan Şerefi ise toplantıda "tersi kanıtlanmadıkça biz İran-İslam rejimini cinayetten sorumlu tutuyoruz"dedi.

Qasemlo'nun İran yöneticileriyle İran Kürdistanı için Kürtçe radyo yayını, Kürtçe eğitim, yerel yönetimler Kürtlerde bulunması gibi konuları içeren bir öneri paketi üzerinde görüşmesi bekleniyordu. İranlılar ise bu önerilerin şimdiki siyasi şartlar altında çok ileri olduğunu fakat uzun vadede sorunun bu yolla çözümlenebileceğini söylüyorlardı.

Ancak aslında bu görüşmelerde Qasemlo'ya bir komplo düzenlenmiş ve İran Kürdistanı'nın başsız

birakılarak İKDP içinde bir liderlik kavgası yürütülerek hareketin güçsüzleştirilmesi hedeflenmiştir. Bu komplonun İranlılarca düzenlendiğine hiçbir kuşku yoktur. Çok zayıf bir ihtimal olarak Irak'ın bu işte parmağı varsa bile bu durumda da olsa olsa iki ülke arasında bir işbirliği ve suç ortaklığı vardır. Bu cinayetin sorumlusunun İran olduğu açıktır. Ama bu cinayet aynı zamanda İKDP'nin tutarsızlığının da bir bedeli olmuştur. Qasemlo ve İKDP kendi sınıfsal körlüğünün kurbanı olmuştur. Egemen ulus burjuvazisine güven, onlarla işbirliği veya uzlaşma Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin ötedenberi kısırlığını, başarısızlığının, yenilgilerinin temel sebebi oldu. Kürt halkı, kendi tarihindeki trajik tecrübelerle bu gerçeği çok iyi biliyor.

Kürt ulusal kurtuluş hareketinin yetiştirdiği çok değerli bir demokratik ulusal kurtuluşçu önder olan A.Qasemlo'nun anıları önde saygıyla eğilir, en başta İran Kürdistanı'ndaki halkımız gelmek üzere tüm Kürt halkına ve Qasemlo'nun lideri olduğu İKDP'ye başsağlığı dilerken, düşmanın hainliğini ve kahpeliğini unutmuyor, düşmandan son ve kesin hesabı soracak Kürdistan proletaryasına ve halkımıza sonsuz güvenimizi yineliyor ve düşmanlara yaptıklarının hiçbirisinin yanlarına kar kalmayacağını bir kez daha hatırlatıyoruz.

TEĞMEN ALI ARAMIZDA

Teğmen Ali (Cavıt Saim Celen) Türk ve Kürt halklarımızın enternasyonal şehitlerinden biridir.

Teğmen Ali, Filistin halkının kahraman şehitlerinden biridir.

Teğmen Ali, Filistin halkıyla, Kürt ve Türk halklarımızın arasındaki kardeşlik bağlarının kanla pekişmesini sağlayan şehitlerimizden biridir.

Teğmen Ali, dünyanın neresinde ve hangi koşullarda olursa olsun, devrime inancın, kararlılığın ve proletarya enternasyonalizmine bağlılığın eşsiz simgelerinden biridir.

Şehitlerimizi yaşatmak, onların temsil ettiği değerleri yaşatmaktır.

Teğmen Ali'yi yaşatmak, onun da temsil ettiği, halklarımızın Filistin halkıyla kardeşliğini ve dayanışmasını yaşatmak, pekiştirmektir. Filistin halkının 20. ayına girmiş bulunan ayaklanmasına omuz vermek; Filistin halkının mücadele geleneklerini, deneylerini almak ve ulusal, sınıfsal kurtuluş mücadelemizin somutuna uygulamak esas görevimizdir.

Filistin halkıyla kader benzerliği ve kader ortaklığı olan Kürt halkının Filistin devriminden öğreneceği çok şey vardır.

Filistin devrimine, saflarımızdan şehit verdiğimiz Teğmen Ali yoldaşımızı ölümünün 3.yıldönümünde saygı ve sevgili anıyoruz.

- ANISI MÜCADELEMİZE IŞIK TUTUYORI
- ENTERNASYONAL ŞEHİTLERİMİZ ÖLÜMSÜZDÜRİ
- YAŞASIN FİLİSTİN, KÜRT, TÜRK HALKLARININ KARDEŞLİĞİ VE DAYANIŞMASI!

HALK AYAKLANMASINA DOĞRU

- k. şergo -

Türkiye, kapitalizmin çelişkilerinin çıplak ve keskin olduğu, iktisadi ve sosyal bunalımların şiddetle seyrettiği, politik istikrarın bir türlü sağlanamadığı bir ülkedir. Son derece canlı ve dinamik bir toplumsal yapıya sahiptir ve çeşitli etkenlerin karmaşık ve çelişkili baskısı altında ülkedeki gelişmeler dengesiz, sıçramalı ve zıkkaklı bir halindedir. Olası gelişmeleri tam bir kesinlikle önceden hesaplamak zordur. Çünkü güçler dengesi oynak, zeminler kaygan ve gündem genellikle önceden bilinmez bir durumdadır. Bu nedenle gelişme ufku çoğunlukla bulanıktır, belirsizdir.

Bu, burjuvaziyi güvensizliğe, gelecek endişesine ve politikada şiddetli tutuculuğa itiyor. Aynı zamanda sosyal ve politik mücadelede şiddetli, sert biçimler alıyor.

12 Eylül faşizminin bilançosu aşağı yukarı ortaya çıkmıştır. Sonuç hiç de kapitalizmi güven, istikrar ve sağlamlamaya götürecek bir sonuç değildir. Yeni baştan klasik burjuva siyasi gerici yöntemlerini sonuna kadar kullanmaya dönme noktasına gelinmiştir. Faşist bir mekanizma eliyle ve faşist yöntemlerle iç içe aldatma, politik manevralar çevirme, sözde demokrasıcılık oynama yoluna dönmüştür. Ancak araba son derece sarsıntılı ve sarsak ilerliyor, motor ikidebir teklıyor, yükünü taşıyamıyor. Sağını solu nu onarma, arabayı yolculara dil dökererek itekletme para etmiyor; yeniden onu sopa zoruyla yolculara taşıttırma üzerinde düşüncelenler çıkıyor..

Devrimin gölgesi henüz düşmedi, sıcak soluğu hala emiyor ama burjuvazi bir ayaklanmanın hayaletini sık sık görüyor; sosyal patlama sinyallerini alıyor. Alıyor ama, bildiğini de okumaya devam ediyor. İflah olmaz uyuturucu tutkununun krizine tutulmuştur. Krizden kurtulmak için daha fazla eroin ve kısır döngü içinde kaçınılmaz sona hergün biraz daha yaklaşma.

Gerçeklerden kaçmaktan, görmek istemediklerine gözlerini kapatmaktan başka aresesi yoktur burjuvazinin. O, sosyal sonuçlarına aldırmadan talan ve soygun politikasını sürdürmek, çözümlenemediği iktisadi krizi yığınların sırtında taşıtarak onunla birlikte yürümek ve bunun için ceberrutluğu elden bırakmamak zorundadır.

Ama patlayıcılar birikiyor. Bolşeviklerin "bir kivilcim bozkırı tutuşturur" sözüne uygun bir duruma doğru hızla gidiyoruz. Güdüldükleri veya eylemsizliğe itildikleri koşullarda bir hiç, belki bir sürü ama insiyatifi ele aldıkları, sosyal mücadele arenasına fiilen atıldıkları, kaderlerini tayin etmek üzere eyleme kalkıştıkları zaman canlı yaratıcılıklarıyla tarihin yapıcıları olan aşağı tabakaların, ezilen, horlanan, güdülen yığınların uyusuktuktan kurtulmaları ve sosyal eyleme geçmeleri için gerekli koşullar oluşuyor, olgunlaşıyor. Burjuvazi, "kendi mezar kazıcılarını" bir kez daha kendi elleriyle hazırlıyor. Gelecek umut vericidir. Hayallere, boş avuntulara kapılmıyoruz. İşimiz zor, hem de çok zordur. Çetin günler, bugünkünden de daha zor günler önümüzdedir. Ama kavga, canlanma, silkinen, yekinen yığınların doğruluğu ve hareketlenme çözümü ortaya çıkaracaktır.

Gösterilerin hepsini saymaya, belirtelerin tümünü sıralamaya gerek yok. Pek çok olay gösterilebilir.

Kürdistan'daki durum. PKK hadisesi ve sürüp giden olağanüstü hal.

İşçilerin iktisadi amaçlı grev ve eylemlerindeki artış.

Gençliğin canlanması.

Cezaevlerindeki direnişler ve tutuklu-hükümlü ailelerinin eylemleri.

Hükümetin gündeme aldığı önlemler.

Muhalefetin biçareliği ve alternatifsizliği. Burjuva cepheye belirsizlik; şiddetlenen iç çelişkiler.

Bunlar ilk elde göze çarpan bellibaşlı belirtilerdir.

Kehanetle, müneccimlikle ilgisi yok. Bunlar sosyal mücadelenin şiddetleneceğinin göstergeleri, bir patlama öncesinin birikintileridir. Ancak sadece nesnel etkenlerle, gerçeklerin ve olayların zorlamasıyla sosyal ayaklanmalar oluşmaz. Olgular zorlar, elverişli koşulları hazırlar, ortaya çıkarır ama; politikada sonucu öznal etkenlerin gücü, güçler dengesi, örgüt, kadro, irade ve kuvvet belirler. Durumu bu açıdan değerlendirildiğimizde tablo hiç de iç açıcı değildir. Güçler dağılık, yetersizdir.

Yine de yön belli olmuştur. Bu kadarı da bir başlangıç için, bugüne kadarki mücadelenin bir devamı ama yeni evrenin gereksinmeleriyle uyumlulaşmak için, yeni bir başlangıç için yeterlidir. Kavganın rotasını sığ, güvenli ve rahat limanlara, soluk alacağımız, dinlenme molası vereceğimiz barışçı iklimlere değil; engin denizlere, zorluklar, belirsizlikler ve serüvenlerle dolu cetin ve heyecanlı yolculuklara çevirmemiz gerekiyor. Bu, öznal isteğimizin bir sonucu değil, zorunlulukların buyruğu, kavganın çağrısıdır.

Oluşması zorunlu halk ayaklanmasına, ayaklanmanın zafere ve başarıya ulaşmasına doğru... İşte görev bu, doğrultu budur. Bu ayaklanmayı hazırlamalı, örgütlemeliyiz. Elbetteki şimdiden bir zaman belirleyemeyiz. Zaten bu anlamsız olurdu. Çünkü bir ayaklanmanın yeri, zamanı, ortaya çıkış biçimi ve alacağı biçimler önceden kestirilemez. Silahlı ayaklanmadan, silahsız gösterilere kadar çok çeşitli ayaklanma biçimleri ortaya çıkmıştır. Filistinlilerin taşı devrimi en son örnektir. Her ayaklanmanın kendi mantığı, ortaya çıktığı koşullara uygun biçimleri ve orjinalitesi vardır. Sorun hangi biçimli olursa olsun, hangi araçlarla ve yöntemlerle yürütülürse yürütülsün halk ayaklanmasına yön vermek, dizginlerini elde tutmaktır.

Şimdiden halk ayaklanmasının gerekliliği, zorunluluğu üzerine propaganda ve ajitasyonu başlatmalıyız.

Faşist diktatörlüğü kesin olarak yıkmak ve halkın demokratik iktidarını kurmak için;

Kürt halkının baskı ve zulümden kurtulup kendini kaderini tayin etmesi; Kürdistan Halk Cumhuriyetinin kurulması için;

Ekonomik bunalım ve yıkıntının sorumlusu tekelilerin yok edilmesi ve emekçilerin iktisadi egemenliği için;

Emperyalizmi kovmak ve tam bağımsızlık için..

Artık daha fazla beklenemez. Beklemek ölümdemektir. Bütün bunları gerçekleştirmek için ayaklanma gerekli ve zorunludur. Başka bir yol yoktur. Propaganda ve ajitasyonun özü bu olmalıdır.

İŞÇİ EYLEMLERİ VE TABAN ÖRGÜTLENMESİ

Nisan ayı içerisinde onbinlerce kamu sektörü işçisi "a-cız" nidalarıyla Türkiye tarihinin en yaygın, en inatçı ve son derece özgün biçimler alan eylemlerini gerçekleştirdiler.

Kürdistan işçi sınıfı da bu sıcak eylemler içinde yer aldı ve zengin çeşitlilikteki eylem biçimlerine kendi katkılarına kattı. Örneğin; Diyarbakır'da karayolları işçilerinin toplu eş boşama eylemleri ilgi çekti. Batman petrol işçileri, Malatya, Elazığ, Antep ve diğer illerdeki kamu işçileri çeşitli pasif eylemler gerçekleştirdiler.

Bu eylemler her iki ülke işçi sınıfının birbirleriyle ve kadar kaynaştıklarının ve sorunlarının ne kadar benzeştiğinin, ortak olduğunun örneği oldular.

İşçi sınıfı sesini yükseltti. Bu önemli ve büyük bir olay. Ancak bu yükselen hareketin henüz yeterli politik düzeye ve onu çekip-çeviren tutarlı bir Marksist önderliğe sahip olmadığı da bir gerçek.

Proletarya, toplumun bütün acılarını, dertlerini ve sorunlarını kendi öz acısı, derdi, sorunu olarak almadıkça ne kendisini, ne de toplumu sömürü ve baskıdan kurtaramaz. Proletarya kendi tarihsel rolünü kavramadan bu olmaz. Ulusal baskıya karşı çıkmak ve ulusal sorunun çözümü için yükselen ulusal kurtuluş hareketine önderlik etmek proletaryanın görevidir. Proletarya bunu ancak kendi politik öncüsü, partisi vasıtasıyla yapabilir. Kürdistan proletaryasını temsil etmek ve onu yönetmek amacıyla kurulan KKP işte bu türden bir parti olmayı amaçlamıştır.

KKP'nin bu amacına ulaşması ise, kitlelerle olan bağlarına bağlıdır. İşçileri, emekçileri ortaya koyduğu doğru politik hattı etrafına ne kadar çekebilirse, bu hedefine ulaşması da o kadar kolay olacaktır.

İşçilerin bu eylemlerini örgütlü bir düzeye yükseltmek, işçi ve emekçileri devrim bilinciyle donatmak, sınıf hareketinin sosyalizme bileşimini pekiştirmek, sendikalar üzerinde politik ve ideolojik etkinliği artırarak yönlendirmek, kapitalizme karşı emek cephesini oluşturmak görevi, biz KKP'lilerin önde gelen görevlerimiz arasındadır.

İşçi kitlelerinin somut, güncel ekonomik-demokratik taleplerinden yola çıkarak onların bu eylemlerini örgütleyip yaygınlaştırmak, geliştirmek, sarı ve reformist sendikacılığa karşı kalıcı başarılar elde etmek, ancak ve ancak örgütlü bir güçle gerçekleştirilebilir. Onun için; fabrikalarda, işyerlerinde ve işletmelerde Partimiz ile işçi kitleleri arasındaki bağı güçlendirip, pekiştirecek olan işçi Komitelerini oluşturmalı, yaygınlaştırmalı ve bu faaliyeti işçi sınıfının sendikal demokrasisi temelinde sermayeye ve faşizme karşı mücadelesini sürdüreceği TEK SENDİKAL KONFEDERASYON hedefine yönlendirmeliyiz.

Tabana dayalı bir örgütlenme sağlanmadan kazanılan haklar korunamaz. TÜRK-İŞ veya reformist sendikaların yönetimleri ele geçirilebilir ama, tabana dayalı güçlü bir örgütlenme yaratılmadığı müddetçe bu, sınıfın kalıcı bir örgütlülüğe dönüştürülmesi için yeterli olmayacaktır. Devrimci öncü işçiler bu bilinçle hareket etmeli; fabrikalarda, işyerlerinde ve işletmelerde işçi kitlelerinin günlük mücadelesinin öncülüğünü yapacak işçi Komitelerini kurup yaygınlaştırmalıdır.

İşçi kitleleri arasında güçlü bir taban örgütlenmesi olmadan, kendiliğinden doğan işçi eylemlerine örgütlü ve düzenli bir nitelik kazandırmak mümkün olmaz. 1989 baharında ortaya çıkan işçi eylemleri üzerinde komünistlerin, devrimci güçlerin etkin olamamasının en önemli sebeplerinden biri de budur. Bu dolumsuz sonuçtan ders çıkarmak ve tabanda üretim birimleri temelinde işçi Komiteleri ağını örmek için yoğun bir çalışma sürdürmek zorundayız.

kadın kurultayı üzerine

Mayıs ayı içinde İHD tarafından düzenlenen Kadın Kurultayı kadın hareketinin gelişimi açısından olumlu bir adım oldu. Kürdistan kadınlarında yetersiz de olsa burada temsil edildiler.

Kadınların politik mücadeleye katılımı büyük önem taşıyor. Kocaları, oğulları ya da babalarının birer yardımcısı, sekreteri, hizmetçisi veya takipçisi gibi değil, onlarla eşit bir biçimde yeteneklerini, yaratıcılıklarını, zekâ ve becerilerini ulusal ve sosyal kurtuluşa, özgül olarak kadınların kurtuluşuna adanmasızın kadınların ezilmeleri sona eremez.

Kürdistan'da kadın hareketi çok dağınık ve örgütsüzdür. Oysa Kürt kadınları dağlarda, zindanlarda her alanda faşizme karşı yiğit ve onurlu kavgaya verdiler. Türkiye genelinde örgütlenmesine çalışılan Birleşik Kadın Örgütlenmesinde, Kürdistan komünist, ilerici ve yurtsever kadınlarında yer almalıdır.

Kürdistan'da ayrı, ulusal temelde bir kadın örgütlenmesi girişimlerinin varlığı bilinmiyor. Bu girişim bu gün için güç yetersizliği nedeniyle gerçekleşmedi. Ancak güçler yeterli olsa bile ulusal temelde kadın örgütlenmesi yanlıştır. Esas olan Kürdistan kadınlarının birleşik kadın örgütlenmesinde kendi ulusal kimlikleriyle yeralmalarıdır.

Kürdistan komünistlerine de bu konuda büyük görev düşüyor. Partimizin saflarında militan, önder kadın ve kızlar olmadan üstlendiğimiz görevleri hakkıyla yerine getiremeyiz. Feodal geleneklerin, pedersahi baskıların egemen olduğu Kürdistan'da bu alanda bir yetersizlik, küçümseme vardır. Partimizin yönetiminde ve örgütlerinde öncü, bilinçli kadınların bulunması artık sadece görev, bir gereklilik değil, ayrıca bir ihtiyaçtır.

XORTNO WERIN VE DİLANE

XORTNE WERIN VEDİLANE
KEÇNO WERIN VE DİLANE
DAWAT GERIYA LI KURDISTANE
XORTNE WERIN VE DİLANE

EME BUKÊ BI XEMİLİNİN
ALÂ RENGİN LI SER DEYNIN
KEÇ U XORT NE SOND XWARI
TALIYA VE DAWETEBİNİN

DAWETÂME ÇIÇAS XWEŞE
DEWET JIBOME ŞOREŞE
KEŞE NEYÊVE DAWETE
EW NE WEREK U NEXWEŞİN

BANSABZBENDKIN BERA WERE
VA WÊ DİLANEME BI GERE
EME MİLÊXWE BIDIN HEV
GOVENDÂ LI DAXIN BI HEVRE

-AZAD-

Şovenizm Kışkırtması Tutmuyor

Türk şoven burjuvazisi, "soydaşlarımız" kampanyasıyla ırkçılığı körüklemeye ve Türk halkının ulusal onurunu ayaklar altına almaya, tarihine kara lekeler sürmeye devam ediyor.

İlhakçı Türk burjuvazisi, resmi ideolojisi haline getirmeye çalıştığı "Türk-İslam sentezi" felsefesine uygun olarak, ulus, halk, vatandaş, yurttaş vb. gibi kişinin medeni durumunu anlatan kavramlar yerine, ırkçı şoven bir kavram olan "soydaş" kavramını yerleştiriyor. Bu ırkçı politikasıyla dünyanın neresinde ve hangi ülkesinde Türk kökenli bir insan ya da topluluk varsa, onlara "soydaşlarımız" diyerek pantürkst emellerine ulaşmaya, uygar insanlığın yaratmış olduğu "yurttaşlık", "halk", "ulus" kavramlarını unutturmaya; insanların beyinini gerici, ırkçı felsefesiyle doldurmaya çalışıyor.

"Çağ atladığını" iddia eden, ama; çağdaş insan ve toplum değerlerinin çok gerisine düşen, ilhakçı, ırkçı Türk burjuvazisinin bu şoven kampanyalarının Türk halkı ve dünya insanlığı tarafından destek bulamaması sevindiricidir.

Türk halkı, ırkçı şoven Türk burjuvazisi tarafından onuruna ve tarihine yeni kara lekelerin sürülmesini kabul etmemektedir. Muhalefetiyle, iktidarıyla, devletiyle tam bir "ulusal mutabakat" oluşturarak dünyayı etkileyeceklerini sandıkları "25 Temmuz mitingi"nin, onca çabaya rağmen gereken ilgiyi göremeyerek fiyaskoyla sonuçlanması, Türkiye halklarının bu türlü şoven kampanyaları artık desteklemek istemediğini, zımmi bir şekilde "soydaşlarımız" felsefesini benimsemediğini ortaya koymuştur.

"13 MART GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ; Türkiye Kürdistanı'nda, Türkiye Kürdistanı'nın ayrı ülke olma gerçeğine göre şekillenecektir. Birleşik Örgüt Türkiye ve Türkiye Kürdistanı devrimci gençliğinin tam hak eşitliğine dayanır."

(13 MART GKB. Tüzüğünden)

kürdistan komsomol'u için GÖREV BAŞINA

13 MART GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ; Genç Emekçiler Birliği (GEB)'nin değer ve birikimleri üzerinde Ağustos 1988'de merkezi olarak kuruldu.

KKP'nin yediği darbenin etkisinden henüz kurtularak bir toparlanmayı gerçekleştirememiş olması, 13 MART GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ'nin kuruluş döneminde, Kürdistan gençliğini kapsayan bir örgütlenme faaliyeti sürdürebilmesine engel teşkil etti.

Bugünkü aşamada ise, gerek KKP'de henüz çok yetersiz de olsa sağlanan toparlanma ve hem de KOMSOMOL'un örgütlenme çalışmalarında katettiği mesafe Kürdistan gençliğinin de 13 MART GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ'nin örgütsel yapısında doğrudan temsil edilmesi ve yer almasına olanak sağlamaktadır.

13 MART GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ, bu hakımdan kendi merkezi yapısında gerekli adımları atmıştır.

Şimdi görev, Kürdistan komünist gençliğininidir. Komsomol'un örgütsel yapısına girmek; örgütlenme ve mücadelesine aktif katılım sağlamaya, 13 MART GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ'nin Kürdistan'ın şehirlerinde, köylerinde, fabrikalarda, okullarda birim örgütlerini oluşturmak ve birleşik örgütün bir parçası olarak Kürdistan KOMSOMOL'unu oluşturmak görevi önümüzde duruyor.

KKP'li ve KKP sempatisizani gençler bu çalışmanın başkıcı gücü olmak durumundadır. GÖREV BAŞINA!

Türk halkı, ırkçılığa ve şovenizme karşı, burjuvazinin karşısına dikilerek halkların kardeşliğini savunmalıdır. İlhakçı Türk şoven burjuvazisi ve TC. devletin, bir yandan "insan hakları"ndan sözederken, öte yandan da Kürt halkına uyguladığı ırkçı şoven baskı ve katliamları sürdürmesini teşhir etmeli, "Kürdistan'dan ilhakçı, asimilasyoncu elinizi çekin!" kampanyası yükseltmelidir. Türk halkı bilmelidir ki, burjuvazi Bulgaristan'dan gelen göçmenlere insanlık ve insan hakları için değil, ırkçılığı körüklemek, halkları birbirine düşman etmek, ırkçı ve çağdaş bir ideoloji olan "Türk-İslam sentezi"ne maddi zeminler yaratmak ve Balkanlar'da "taraf devlet" konumu kazanmak için sahip çıkıyor.

Kürdistan'da uyguladığı vahşetin, zindanlara doldurduğu devrimci tutsaklara uyguladığı insanlık dışı işkenen, alacakça sömürsünün üstünü "soydaşlarımız" reklamıyla örtülmeye çalışın TC. şoven devleti, hükümeti ve burjuvazinin bu ırkçılık kampanyasına Türk halkı en küçük bir prim vermemelidir. Türkiye burjuva rejimi, dünyada insan haklarından sözetmeye yüzü olan en sonuncu bir kaç gerici, diktatörlük rejimlerinden birisidir. Arkasında kan ve gözyaşı bulunan burjuva yönetimler, Evren'in, Üzal'ın, Demirel'in, ikiyezli, sahte insansever pozlarını bosa çıkaralım, işledikleri cinayetleri unutmayalım, hesabını soralım.

ULUSAL SORUNDA TUTUMUMUZ İLKESELDİR

Belirtmek gerekirse ki, Bulgaristan yönetiminin ulusal sorun konusundaki politikaları Marksizm-Leninizmin

ilkesel yaklaşımlarıyla bağdaşmamaktadır. Bulgaristan'daki Türk kökenli insanların adlarının zorla değiştirilmesi, Türkçe konuşmalarının yasaklanması, dinsel inanışları doğrultusundaki bazı geleneklerinin yasaklanması, Marksizm-Leninizmle izah edilemez. Bu politikalar, sosyalizme yabancıdır. İlkesel olarak, uluslara karşı izlenen hertürlü ayrımcılığa, eşitsizliğe ve en küçük bir baskıya karşıyız. Marksizm-Leninizmde ulusal sorunun çözümüne ilkesel yaklaşım; ulusların kendi kaderini tayin hakkına saygı, ulusal demokratik hakların tanınmasıdır.

Yüzylerce yıllık tarihsel birikimlerin sonucunda ortaya çıkmış olan ulusal farklılıkların giderilmesi ve tek bir dünya ulusunun yaratılması da ancak uzun dönemli bir tarihsel sürecin sonucunda gerçekleştirilebilir. Bu süreç ise; bütün ulusların kendi ulusal gelişmelerini en özgür bir şekilde yaşamaları ve diğer bütün uluslarla kardeşlik ilişkiler içinde kaynaşmaları biçiminde yaşanacak bir tarihsel süreç olacaktır.

Bu temel ve genel doğrular ışığında bakıldığında, Bulgaristan'ın Türk azınlığa karşı tutumlarının onaylanacak tarafı yoktur. Aynı zamanda bu yanlış tutumuyla Bulgaristan, sosyalizm en güçlü olduğu bir konuda, ulusal sorunda Türk şoven burjuvazisine ve tüm gerici güçlere anti-komünist kampanyada kullanacakları bir malzeme sağlamıştır.

Bütün bunlardan dolayı, Bulgaristan'ın tutumunu onaylamıyor, eleştiriyoruz.

Ortak Devrim Dinamizmi ve Ulusal Komünist Parti

-f. çağlayan-

Kürdistan'da milliyetçi anlayışların ve eğilimlerin olduğunu biliyoruz. Devletle bütünleşmiş tekelci kapitalizm koşullarının Türkiye proletaryası ile ortak örgütlenme zeminini nesnel olarak yaratmasına rağmen, Kürdistan'daki siyasi yapılanmalar sürgit bir milliyetçi anlayışa sahip olmuşlardır. Proletaryanın evrensel sınıfsal yaklaşımlarına denk düşmediği gibi, ulusal ölçekte de sınıfsal mücadelenin yönünü köreltme yarayan bu milliyetçi anlayışlar, Kürdistan proletaryasının ve emekçi halkının siyasal organizasyonu olan KKP ve onun savunucuları tarafından kıymılmak zorundadır.

Gelinen aşamada özellikle T.Kürdistan'ında nesnel zeminde güçlü dinamikle sahip olan ezen ulus proletaryasıyla birlikte örgütlenme perspektifi, Kürdistan devrim mücadelesinin vazgeçilmez bir güvencesidir. Zira birlikte örgütlenmeyi gerekli kılan şey, halklarımızın ortak devrim dinamizmine sahip olmasıdır. Halklarımızın sahip olduğu bu ortak devrim dinamizmi, subjektif yaklaşımlarla türetilmiyor. Böylesi bir dinamizm subjektif çabalarla bağımsız olarak, tarihsel sürecin somutlukları tarafından biçimlenmiştir. Ekonomik, sosyal, kültürel, siyasi olarak aynı öz içersinde biçimlenen Türk ve Kürt proletaryalarının nesnel birlik dinamizmi özellikle T.Kürdistan'ında bilince çıkarılmak zorundadır.

Bir yandan ortak devrim dinamizminin güçlü tarihsel bir nesnel temele sahip olması, diğer yandan da bu nesnellige rağmen siyasi yapılanmalar ve gruplar nezdinde adeta bir dalga gibi yayılmış olan milliyetçilik olgusunun var olması arasındaki ters orantı; birleşik örgütlenme ve birleşik devrim anlayışlarının ulusa maledilmesi görevini daha bir zorunluşturuyor. Her ne kadar zor olan bu işe de, yapılması gereken budur. Burada zorlu bir görevle zorunluluğu kaynaştırma durumu sözkonusudur. Komünistlere ve elbette onların örgütü olan KKP'ye düşen görev; bu zor işi proletaryanın sınıf çıkarları yönünde ve zorunluluğun bilincini açığa çıkararak gerçekleştirmektir.

Kürdistan'da bugünkü aşamada siyasal örgütlenme bazında kolay olan şey, pragmatist bir bakışla devrim programını ayrı devrim dinamizmi, örgütsel yapıyı ayrı örgütlenme yönünde şekillendirmek olmuştur. Ortaya çıkan bütün siyasal yapılanmalar, yerden mantar biter gibi türeyen tüm grup ve grupçuklar, proletaryanın sınıfsal çıkarları doğrultusunda ülkemizin sahip olduğu nesnel sosyal-ekonomik yapıyı tahsil etmek ve buna denk düşecek bir örgütlenme-devrim anlayışını belirlemek yerine; ulusal duyguların yoğun olarak var olmasını fırsat bilerek salt pratik örgütlenmeyi kolaylaştırmak ve salt kitleselleşebilmek için hemen ayrılık programlarını çizmişlerdir.

Ayrı devrim dinamizmini savunan bir çok siyasi yapının yanında KKP'nin tek başına ortak devrim dinamizmini savunması bu görevin tarihsel önemini arttırıyor. Tüm KKP'li bir ayrımlı Kürdistan ulusal-toplumsal kurtuluş mücadelesinde önemli ve geleceği belirleyecek bir ayrım olduğunu bilinclerine yerleştirmelidirler. Kürdistan'ın kurtuluşunun bu ayrımda yattığı gerçeğiği özümlemelidir. KKP'li bir olma bilincini bu özümleme ile kaynaştırarak, ortak örgütlenme-ortak devrim ve KKP ügenini Kürdistan'ın tüm birimlerine yaymalıdırlar. Bu bilinçle mücadele verildiği zaman bugün zor olan ortak örgütlenme-ortak devrim perspektifini yama görevi yarın kolaylaşacaktır; ama bugün pragmatist kolaylığı ifade eden ayrı örgütlenme-ayrı devrim anlayışını savunmak yarın zorlaşacaktır.

Komünistler salt genel doğrularla yetinmezler. Yanı sıra yönetmeyi, iktidarını ele geçirmeyi amaçladıkları ulusun nesnel dinamiklerini de tahsil ederler. Ve evrensel olanla, ulusal olanın dinamiklerini kaynaştırarak

mücadele görev ve hedeflerini bir üst noktada yeniden üretirler. Bu perspektiften hareketle biz KKP olarak Marksizm-Leninizmin sunduğu genel perspektifleri gözetmekle birlikte Kürdistan'ın nesnelliklerini tahsil etme görevini de yüklenmiş durumdayız. Gerek TKEP, gerekse partimiz KKP bu alandaki temelleri, yani Kürdistan'ın sosyo ekonomik yapısının nesnel dinamiklerinin temel yanlarını açığa çıkarmıştır. Bu temel yanların niteliklerine uygun olarak bir örgütlenme-devrim perspektifi çizmiştir. Bu bağlamda, Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısı, ulusal ayırıcı özellikleri, ortak devrim-ortak örgütlenme perspektifine yol veren temel nesnel dinamikleri KKP açısından bir sır, bir muamma değildir. Sorunun bu yanı KKP için açıktır, bilinen bir olgudur. Nevar ki, şu gerçeği de teslim edelim: Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısı, tarihsel gelişimi köklü bir analize ihtiyaç duymaktadır. Zaten bu alandaki köklü yanları bir analiz eksikliğinin bilinciyle hareket eden KKP, Kürdistan'ın bütünsel ve köklü bir analizinin yapılması için tarihi kararlar almıştır. Bu amaçla de belli bir çalışma programı oluşturulmuştur. Ancak 86 Haziran'ındaki ağır darbe nedeniyle önemli bir örgütsel güç kaybına uğrayan KKP, Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısının, tarihsel gelişiminin köklü, ayrıntılı analiz edilmesi görevini yerine getirememiştir. Bu nedenle sözü edilen görev KKP'nin önünde halen yakıcılığıyla durmaktadır. Bu tarihsel görev yerine getirilmelidir.

Tekrar edelim: Bu tarihsel görevin yerine getirilmesi gerekliliği ve bu alandaki eksiklik, ortak devrim dinamizminin temellerini bilincimizde muğlaklaştırmaz, tersine dinamikler bilincimizde açıktır. Ne ki, bu temel dinamiklerin ayrıntılı bir şekilde incelenmesi, bu yöndeki belirlemelerimizin derinleştirilip geliştirilerek yeniden üretilmesine hizmet edecektir.

ORTAK DEVRİM DİNAMİZMİNİN KİMİ YANLARI

Türk ve Kürt halklarımızın ortak devrim dinamizmi her şeyden önce, Türkiye tekelci kapitalizminin ülkemiz pazarıyla gerçekleştirdiği entegrasyon temeli üzerinde yükseliyor.

Ölkemiz Kürdistan, asırlardan beridir yabancı devletler egemenliği altında yaşamaktadır. Dönem dönem kurdukları bağımsız imparatorluklar, devletler dışında esas itibarıyla hep baskı, katliam, yoketme politikaları altındaki egemenlik ilişkileriyle karşı karşıya kalmıştır. Sürekli olarak yabancı istilalar, yabancı işgaller ve bunların türevi olarak da en koyu baskı ve katliamlar, Kürdistan halkının tarihsel, ruhi şekillenişine damgasını vurmıştır.

Kürdistan üzerindeki yabancı istilaların gerçekleştirici durumunda olan çeşitli devletler vardır. Ancak özellikle bunlardan ikisi, Osmanlı ve İran imparatorluğu, Kürdistan toprakları üzerinde egemenlik kumak amacıyla aralarında yoğun mücadeleler gerçekleştirmişlerdir. Bu yoğun mücadelenin bir sonucu olarak 1639 yılındaki Kasrı Şirin anlaşmasıyla çoğunluğu Osmanlı İmparatorluğunda kalmak üzere, Kürdistan resmen İran ve Osmanlı imparatorluğu arasında ikiye bölünmüştür. 1639 yılında ikiye bölünmesinden yaklaşık 300 yıl sonra güdük bir anti-emperyalist niteliğe sahip olan Türk ulusal kurtuluş mücadelesinin başarıya ulaşmasından ardından 1924'te imzalanan Lozan anlaşmasıyla ülkemiz Kürdistan resmen dörde bölünmüştür. I. emperyalist paylaşım savaşı esnasında İngiltere'nin, Güney Kürdistan'ın işgal ettikleri Irak topraklarını, Fransızların da Kürdistan'ın belli bölgelerini Suriye topraklarına katmasıyla dörde bölünen ülkemiz, böylece nihai bölünüşünün resmiyetini Lozan anlaşmasıyla kazanmış oldu. Ve ülkemizin siyasi ilhakı tamamlanmış oldu.

► Otkemizin emperyalist devletler tarafından işgali sırasında Kürdistan halkı Türkiye halkıyla omuz omuza vererek emperyalist işgallere karşı savaşmıştır ve başarıyı birlikte kazanmışlardır. Türk ve Kürt halklarının emperyalizme karşı olan bu birlikte karşı koyuş gerçeği her iki halkın arasında tarihsel bir yakınlık olmuştur.

Emperyalist işgale karşı verilen mücadelenin başarıya ulaşması halinde, Türk burjuvazisinden kendi devletini kurabileceği sözünü alan Kürt ulusal güçleri, emperyalist işgallere daha büyük bir sevkle karşı koymuştur. Bu canlılık ise her iki emekçi halkın yakınlığını fazlalastırıştır. Nevar ki, Kürdistan'ın dörde bölünmesiyle ve siyasi ilhakının kesinleşmesiyle birlikte verdiği sözü ve her iki halk arasındaki dostça yakınlasmayı "unutan", göz ardı eden soven Türk devleti Kürt halkı üzerinde amansız baskılara başlamıştır. Kemalist Türk devletinin bu ikiyüzlü tutumu karşısında ulusal egemenliklerini elde etmek için mücadele edenler başka çıkar yol bulamayan Kürt ulusal güçleri çeşitli işyanlara başlamışlardır. Ancak her defasında, bütün yaygınlıklarına rağmen, çeşitli eksiklikleri nedeniyle başarıya ulaşamamışlardır.

1940'lara doğru Kürt ulusal ayaklanmalarının sona ermesiyle paralel olarak Türk soven burjuvazisi kendi öncülüğünde Kürt burjuvazisini de TC devleti çatısı altına alarak her iki ulusu da kapsayan bir pazar entegrasyonu yaratmıştır. Böylelikle de, 1920'lerde tamamlanan siyasi ilhakın ardından 1940'ların başlarındaki pazar birliği süreciyle ekonomik ilhakın da gerçekleştirilmesi T. Kürdistan'ının ilhak sürecini tamamlamıştır. Buna göre de Kürt burjuvazisi soven Türk burjuvazisiyle işbirliği seçimini yaparak, hem Türk hem de Kürt burjuva güçleri halklarımızın ortak düşmanı haline gelmişlerdir.

0 yıldan bu yıllara dek işbirlikçi tekelci kapitalizmin hem Kürdistan hem de Türkiye üzerinde egemenlik kurmasıyla bu süreç daha da pekişmiştir.

Buradan çıkan sonuç şudur: Halklarımızın ortak devrim dinamiğinin en belirgin ve en güçlü yanını, her iki ulus burjuvalarının tek devlet çatısı altında birleşerek halklarımızın ortak düşmanı haline gelmeleri oluşturmuyor. Bugün hem Türk hem de Kürt proletaryaya ve emekçilerinin ortak ve esas düşmanı olan TC devletinin bu niteliği, yani iki ulus için de tek bir merkezi otorite olma niteliği, birlikte örgütlenmenin ve birlikte devrimin başlıca besleyicisidir.

Her iki ulus burjuvalarının TC devleti yapılıması altında birleşmelerine yol veren Türkiye ve Kürdistan pazarlarının birliği olgusu, sadece tek bir merkezi otorite yaratmamış; yanısıra toplumsal derinliklerde Kürt ve Türk proletaryaları için nesnel ortaklıklar yaratmıştır.

Her iki ulustan işçilerin ekonomik-sosyal-siyasal yünden aynı baskılara yaşamaları, sendikalarda birlikte bulunmaları, iki ulus öğrencilerinin okullarda, memurlarının devlet kurumlarında işçile olmaları ve kaynaklarını, günlük toplumsal taleplerinin birleşmesi halklarımızın toplumsal yaşantısında kendiliğinden bir içicelik, bir kaynaşma oluşturmıştır. Aynı ceza yasaları, aynı anayasa, aynı kurumlarla baskı altına alınan Kürt ve Türk halkları aynı öze sahip olan ortak bir sınıfsal şekillenmeye de ulaşmışlardır.

Komünistlere düşen görev, tarihsel-nesnel gerçekliklere dayanan bu kendiliğinden kaynaşması, kendiliğinden birlikteliği örgütlü bir araçla, yani ulusal komünist parti ile anlamlandırmaktır.

Söyle bir düşünmek gerekiyor: Her iki ulus burjuvalarının birleştiği bir TC devleti; TC devleti koşullarında yaratılmış bir pazar entegrasyonu; bu pazar entegrasyonuna egemen olan tekelci kapitalizmin iki ülkeyi de sarıp sarmalaması; bunlardan dolayı ayrı uluslar olan Türkiye ve Kürdistan halklarının aynı düşmanı, aynı burjuva devlet aygıtıyla yüzyüze bulunmaları; onları birlikte ezen aynı yasalar, anayasalar ve kurumlar, birlikte yereldikleri ortak sendikalar ve demokratik kitle örgütlenmeleri; soven Türk devletinin etiyile ve onun yarattığı koşullarda yapılan yerel-genel seçimlerin dahi her iki ulus halkını aynı doğrultuda ilgilendirmesi; zam-pahalılık politikalarının ve enflasyon-devalüasyon olgularının iki ülkede de aynı öze sahip olacak biçimde yan-

sınması; emekçi halkları ortak bir yönde etkilemesi. ... Her iki ulus emekçi halklarının herhangi bir sendikalar yasasında, dernekler yasasında, ceza yasalarında, anayasada yapılacak değişimleri aynı özde duymasayabilmeleri, yenilgi dönemlerini de atılım dönemlerini de birlikte yaşamaları ve sayılabilecek daha bir çok ortaklıkların yarattığı ortak sınıfsal ruhi şekillenme... Tüm bunlar tesadüf değildir. Tüm bunlar bir çırpıda bir kenara fırlatılmamalı. Halklarımızın ortak sorunlarının bu güçlü dinamiklerin kaale alınmaması sözkonusu edilemez. Halklarımızın devrim mücadeleleri bu temel dinamikler üzerinde yükselir. Sınıfsal kurtuluş mücadelesinin canlılığını yaratan bu dinamiklerdir. Yoksa soyut genellemeler değil.

Nesnel gerçeklikler bu saydıklarımızdan çok daha fazlasını içeriyorken, salt ulus olma gerçeğinden hareketle ayrı örgütlenmeyi savunmak ve ayrı bir devrim peşinde koşmak, apaçık bir darlıktır, milliyetçiliktir. Ezilen ulusların proletaryaları tarihsel ezilmişliklerinden ötürü dönem dönem milliyetçi etkilenmelere girebiliyorlarsa da, proletaryanın ve onun örgütünün esas yönü milliyetçiliğe kesin kes kapalıdır; proletaryaya enternasyonalizmi ezilen ulus komünistlerinin esas rehberidir. Ve onlar ulusal soruna sınıfsal penceden bakarlar. Ulusal çıkarıları sınıfsal çıkarılara tabi kılarlar.

Ancak bu, hiç bir zaman ulusal özü önemsemek anlamına gelmez. Tam tersi, ulusal kurtuluşu sınıfsal kurtuluş perspektifiyle ele almak ve ulusal kurtuluş mücadelesini toplumsal kurtuluş mücadelesiyle proleter özüne uygun olarak kaynaştırmak anlayışı ulusal soruna etkin, en ileri bakış açısını temsil eder. Ulusun gerçek kurtuluşunun güvencesini ifade eder.

Burada bir noktaya daha işaret etmek gerekirdi; halklarımızın ortak devrim dinamiğine ve ortak örgütlenme yapılımasına kaynaklık eden bu ayrıntılar, bu nesnellikler Kürdistan'ın ulusal ayırtıcı özelliklerini yansıtmıyor. Aynı bir ulus olam hem de ezilen ulus olam gerçekliği de bir nesnelliktir. İşte bu nesnellik, Kürdistan'a özgü ulusal ayırtıcı özellikler de yaratıyor. Kürdistan kurtuluş mücadelesinde Kürdistan'ın bu özellikleri de açığa çıkarılmalı; ulusal-toplumsal kurtuluş mücadelesinin gelişimine ve komünist parti yapılımasının ve taktiklerinin biçimlenişinde bu ayırtıcı özellikler gözönüne alınmalı.

Konumuz ortak devrim dinamiği olduğu için daha çok ortaklıklar üzerinde durduk. Kuskusuz Kürdistan'ın ayırtıcı özellikleri üzerinde de durulmalı, bunlarda açığa çıkarılmalı. Bu ise başka bir yazı konusu olabilir ancak. Ulusal ayırtıcı özelliklerin varlığını rağmen yine de şunu söylemek kesinlikle mümkün: Halklarımızın kurtuluşunun güvencesi olan ortak örgütlenme ve ortak devrim dinamiği ulusal sorunu özgü ve önemli ayırtıcı yanlarını dışlamaz. Tam tersi bu ayırtıcı yanlar sözünü ettiğimiz dinamiğe zenginlik katacaktır ve mücadelesinin üst noktalarla boyutlandırılmasına yardım edecektir. Yani bu özellikler ayrıllığı denkleme durumunda değildir. Devrimimizin gelişimine damgasını vuran ve vuracak olan olgu, Türkiye toplumsal devrim mücadelesiyle Kürdistan ulusal-toplumsal kurtuluş mücadelesinin ortak bir nesnel devrim dinamiğine sahip olması durumudur. Kürdistan'ın ulusal ayırtıcı özellikleride bu süreçle ilgili olarak ele alınır.

KKP'ye düşen görev, esas harcı teşkil eden Türkiye ve Kürdistan halklarının ortak devrim dinamiklerini temel almak, bu temel ulusal ayırtıcı özelliklerle bütünleştirerek parti yapılımasını güçlendirmek ve bu yolla devrim mücadelesini hızlandırmaktır. Bu bağlamda Kürdistan ve Türkiye devrimci güçlerinin belirleyiciliğinde verilen toplumsal devrim mücadelesinin içiciliğinin canlılığını ve militanlığını Kürdistan ulusal toprakları üzerinde yükseltmektedir.

Halklarımızın ortak devrim dinamiğini ulusal komünist partimiz KKP'yi ülke toprakları üzerinde güçlendirerek taçlandırmak biz Kürdistan komünistlerinin acil görevi olarak önümüzde duruyor.

Yazıyı bitirirken söyle bir nokta koymalı: Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısının ayrıntılı analizine duyulan gereksinim halen duyuluyor. Bu yazı ise sözüdeden derin analizi gerçekleştirme iddiasından oldukça uzaktır.

HIROŞİMALAR, HALEPÇELER OLMASIN

"Benim sistemimle olsa, çok kısa sürede bunları yok edebiliriz. Kendi sistemim uygulandıği takdirde değil insan ot bile bitmez. Biz şimdiye dek en hafif silahlarımızı kullandık. Güneydeki komşumuz, 50 yıl kendilerine karşı savaşan insanları bir hareketle hepsini yok etti. Biz istesek onları aynı şekilde yok edebiliriz." (Hakkari Tugay Kom. Tuğğ. Altay Tokat)

Bundan 44 yıl önce, 6 Ağustos'ta Hiroşima'ya üç gün sonra da Nagazaki'ye attığı atom bombasıyla bir çırpıda 250 bin kişinin ölümlüne, yüzbinlerce insanın sakat kalmasına ve izlerinin kuşaklar boyu sürmesine yolaçan ABD emperyalizmi, böylece insanlığın yaşamını ve soyunu tehdit silahını da denemiş oluyordu.

6 Ağustos 1945'de, artık Hitler faşizminin yenildiği, Japon militarizminin son direncini gösterdiği günlerde hiç de gereği yokken, Japon militarizmi teslim alma gerekçesiyle sivil halkın üzerine atılan atom bombası, ABD emperyalizminin barbarlığını, vahşetini ve insanların geleceğini denetim altına almaya gösteriyordu. ABD emperyalizmi, II. Dünya savaşının en kızgın döneminde, faşist ittifaka karşı etkili ve sıcak bir mücadelede girişmekten kaçınırken, Sovyetler Birliği'nin kahramanca direnişi sonucu dünya faşizminin yenilmesi ve savaşın sona ermesinin arkasından Hiroşima'da uyguladığı hunharlıkla, eline geçirdiği nükleer tehditle soğuksavaşı başlatmış oluyordu.

İnsanlığın, Hiroşima'da, Nagazaki'de patlatılan atom bombasıyla içine girdiği "atom çağı", bir yandan nükleer enerjinin insan yaşamındaki önemini, öte yandan bu gücün emperyalizmin elinde insanlığı egemenliği ve sömürsü altında tutma aracı olarak taşıdığı büyük tehlikeyi gösterdi. Sonraki süreçte, soğuk savaş ve silahlanma yarışını tırmandıran ABD emperyalizmi, nükleer silah tehdidiyle hem sosyalist sistemi kuşatma altında tutmaya, hem de ulusal-toplumsal kurtuluş mücadelelerini önlemeye çalıştı.

Sovyetler Birliği'nin emperyalizme silah üstünlüğü tanımayarak, kendi nükleer silah teknolojiğini geliştirmesi sonucu oluşan karşılıklı denge nedeniyle, ABD emperyalizminin bu tehlikeli silahla çılgınca oynama cesareti kırıldı. Ancak yine de dünyayı bir nükleer felaketle tehdit etmekten geri durmadı, durmuyor.

Dünyamızdan nükleer silahların sökülüp atılacağı, her türlü kimyasal silahların üretimine son verilip varolanları imha edilinceye kadar, her zaman yeni Hiroşimalar tehlikesiyle karşı karşıya bulunan insanlık, dünya barışı uğruna mücadelesine ara vermemeli, barış savaşımını emperyalizme ve gerici diktatörlüklere karşı mücadele ile bütünleştirmelidir. İnsanlık Hiroşima'yı unutmamalıdır. ABD emperyalizmi, gerici, faşist, soven diktatörlükler yeni Hiroşima'lar yaratmaya her zaman hazırlıklıdır.

Gerici, soven Saddam rejiminin yarattığı Kürt Hiroşima'sı HALEPÇE'nin acısı, insanlık açısından utanıcı sınırsızdır. Fazla değil, bir yıl önce, 16 Mart 1988'de Irak'ın soven, ırkçı Saddam rejimi, Kürdistan'ın Halepçe kentine yağdırdığı kimyasal bombalarla 5000 insanı -yaşlısı, genç, bebessiyile- katletti. Halepçe'de kimyasal silahın yarattığı manzarayı izleyen insanların söyleyecek söz bulamadığı, tek kelimeyle "vahşet" olarak nitelendiği soykırım, dünya insanlığının bu konularda yeterli duyarlılığı gösterememesinden faydalanan insanlık düşmanı Saddam rejimine acımasızca gerçekleştirilmiştir.

Yüzyıllardır, işgallere, ilhaklara maruz kalmış Kürdistan kentleri, günümüzde de ırkçı, so-

ven, gerici devletler tarafından kimyasal silahların tozlu, zehirli bulutları arasında yok ediliyor. Saddam rejiminden öğrendiklerini kendisi de Kuzey Kürdistan'da gerçekleştirilmeye çalışan ırkçı, soven Türk burjuva devleti, "PKK'lıları yoketmek" gerekçesiyle, Cudi dağı ve eteklerindeki Kürt köylerini ortadan kaldırmaya hazırlanıyor. "Gerekirse kimyasal silah da kullanılabilir" diyebilen TC. devleti ve onun işgalci gücü ordu yönetimi, yeni bir Halepçe yaratmanın hazırlıklarını sürdürüyor.

Emperyalist destekli, gerici, ırkçı, faşist rejimlerin yeni Hiroşima'lar, yeni Nagazaki'ler, yeni Halepçe'ler yaratmasına; soykırım ve katliamlarına karşı mücadelemizi yükseltelim. İnsanca yaşam için, insanın kendi soyunu yaşatma ve geleceğini belirleme hakkı için, tüm halkların kardeşçe birarada barış içinde yaşayabilmeleri için; tüm dünyadan nükleer ve kimyasal silahlar sökülün, savaş bloku NATO dağıtılsın, emperyalizm ve ırkçı, soven, faşist rejimler sonbulsun.

güney kürdistan'da tehcir

Irak'taki ırkçı Saddam rejimi Kürt halkına karşı saldırılarını sürdürüyor. 16 Mart Halepçe katliamı ve Ağustos 1988 Behdinan bölgesi saldırılarıyla binlerce Kürdün İran ve Türkiye'ye geçişlerinden sonra Kuzey Irak'taki Kürt köyleri boşaltılarak Irak'ın iç bölgelerine yerleştirilmeye başlandı. İnsanlığın gözü önünde Güney Kürdistan halkı zorla sürgüldü, bütün köyler boşaltıldı, yerleşim birimleri yıkılıp imha edildi. Doha kenti Valisi Muhammet Firuz Rüstem Türkiye ve İran sınırına 300 kilometrelik bir bölgenin Kürtlerden tamamen arındırılarak bölgeye bir "kırmızı hat"la "güvenlik yöresi" oluşturulduğunu açıkladı. Verilen haberlere göre sürgün sadece ulusal kurtuluş savaşını veren Kürtleri değil, Irak'la birlikte davranan "cahs"ları da kapsadı.

Kürt halkı bütün bunlara rağmen direnişini sürdürmeye devam ediyor.

Kürt halkının uğradığı soykırım ve sürgünler karşısında insan hakları savunusunda şampiyonluğu elden bırakmayanlar sessiz kalmaları ya da baştan savma cılız protestolarla yetinmeleri acı ve ibret vericidir.

Ayrıca sosyalist ülkelerin bu konuda duyarsız ve tepkisiz kalmaları da son derece yanlış ve sorumsuzcadır. Kürt halkının gerçek dostları seslerini daha cesur çıkarmak zorundadır. Kuzey Kürdistan devrimci ve yurtsever güçleri Güney Kürdistan halkıyla ulusal dayanışma içinde olmalıdır.

KÜRT DİLİ ÜZERİNDEKİ YASAK KALDIRILMALIDIR

Kürt dili üzerindeki yasağın her düzeyde a-
şılmasının zamanı geldi.

Şoven TC devleti daha kurulum kurulmaz, Kürt varlığını, dilini, yurdunu inkar etti, Kürtçeyi yasakladı. Kürt şehir, kasaba ve köylerinin isimlerini değiştirildi, Kürt çocuklarına zorla Türkçe soyisimleri vermekle yetinmedi ilk isimleri de nüfus memurluklarının Kürtçe isim yazmalarını sağlayarak Türkçeleştirdi. 12 Eylül askeri faşist cuntası ise, Kürtçeyi yasaklanmış dil ilan ederek, yasaklanmış dille yapılan her türlü yayını yoketme yetkisi koydu, isim ve soyisimle ilgili yasa çıkararak Türk örf ve geleneklerine uymayan isimlerin konulmasını suç sayarak, bu yolla Kürtçe isim konulmasını yasak ve cezalarla engelledi. 12 Eylül'den sonra yüzlerce köy, mahalle ismi değiştirildi, insanlar isimleri nedeniyle işkence gördü ve adları zorla değiştirildi.

Kürtçe yazılı ve basılı yayınlar, film ve müzik kasetleri yasaktır.

Kürt halkı Kürtçe üzerindeki yasağı kırmak zorundadır. Bunun için aşıktan açığa Kürtçe propaganda yapmak, mahkemelerde Kürtçe savunma yapmak, meydanlarda Kürtçe konuşmak, Kürtçe kitap, dergi, kaset yayınlamak ve açıkça okumak, dağıtmak, izlemek ve izletmek, çocuklarımıza Kürtçe isimler vermek ve ana dilde eğitim talebimizi yükseltmek gerekiyor.

Türkçenin resmi devlet dili sayılması ve onun dışındakilerin gayri-resmi ilan edilmesi TC'nin şoven tutumudur. Resmi dil olma ayrıcalığı kaldırılmalı, Kürtçenin varlığı ve serbestliği tanınmalı, Kürtçe okutulması serbestleştirilmelidir.

Bunların hiçbirisini TC. kendi rızasıyla benimsemez. Nitekim peşmergelere bile kendi kamplarında okul açma izni verilmedi. Bunları TC'ye benimsetecek olan Kürt halkının mücadelesidir. Bütün komünistler Kürtçe üzerindeki yasağa son verdirtme kampanyasına aktif olarak katılmalıdır.

Bütün yurtsever-devrimci güçler bu kampanyada ve bu uğurda yürütülen bütün eylemlerde el ele vermelidir.

HEFSÂ DİYARBEKİR

BINER DAYÊ, BİNER DAYÊ
BİNER LI HEFSÂ DİYARBEKİRÊ
CANÊ KORTA DI ŞEUTANDIN
XWÎNA MERDA DI HERIKANDIN

ZAMIN LAWÔ, ZAMIN LAWÔ
DI ZÎNDANÂ DİYARBEKİRÊDA
XWÎN HERIKÎ HETA VÊDA
ARİYÂ CANÊ KORTÊME
BU EWIR LI SER WELETÊME

KORTÊ KÛRDA BI QIRÎNIN
KEÇÊ KÛRDA BU GIRÎNIN
DİVANÂ DESTE FAŞİSTANDA
DAYÊ GER BI DİLÊTEBE
FAŞİZM JI TERE BERXWEDARBE

NAVA DİLÊMİN BI BİRINE
ÇAVEMİN BI HÊSİR O GIRINE
HETA EZ HEBİM JI BİR NAKİM
VAN FAŞİSTE DEST BI XWINE

-AZAD-

(Bağtarafı, S:9'da)

irdelemiyoruz. TEVGER'in kendi düzleminde, yani bir cephe programı olarak ele almıyoruz. Ancak bu düzlemde bile gereken ciddiyete ulaşamamış olduğuna söylüyoruz. TEVGER'in içinde Kürdistan'ın ciddi örgütlerinin de yer aldığına inanıyoruz. Ama, bu örgütlerin ciddiyetinin bile TEVGER programına yansımamış olduğu göze çarpıyor.

Bir programın ciddiyetini gösteren temel öge; Ülkenin ekonomik, sosyal, siyasal dolayısıyla sınıfsal durumunun ciddi bir tahlilinin programına yansıtılmasıdır. TEVGER programı, Kürdistan'ın sadece "statüko"nu belirlemekle yetinmiş, Kürdistan'ın "sömürge" olduğunu belirleyip geçmiştir. Bunun dışında, ne Kürdistan geneli, ne de Küzey Kürdistan'la ilgili herhangi bir ekonomik-sosyal saptama ve perspektifler belirlenmemiştir. Bu yapıdan dolayı programın sınıfsal konumuna göre bir mevzülendirme de yapamamış, mücadelenin temel güçlerini belirleştirmemiştir. Kürdistan'da hangi üretim ilişkilerinin egemen olduğunu, bu egemen üretim ilişkisinin nasıl bir sosyal ve sınıfsal tablo yarattığını, bu sınıfsal güçlerin hangisinin dost, hangisinin düşman güçler olduğunu belirlemedi. Kürdistan'da işçi sınıfı ve burjuvazi var mı, varsa burjuvazinin karakteri nedir? İşbirlikçi mi, ulusal mı, ya da böylesi ayrımlar bulunuyormu, bulunmuyormu? Bu ve buna benzer sınıfsal, sosyal tahlillerin hiç birisi programda yoktur. Başka bir deyimle bir programı gerekli kılan temel ögelerin hiç birisi programda yoktur.

TEVGER programının bu yapıdan dolayı, TEVGER'in iktidarda müttelik güçler olarak hangi sınıf ve katmanları temel aldığı, iktidarı kimler tarafından oluşturulacağı da belli değil. Kurmayı hedefledikleri "Kürdistan Demokratik Cumhuriyeti"ni, "ulusal demokratik güçler" in oluşturacağını yazıyorlar. Yani, sınıfsal karakteri olmayan bir demokratik cumhuriyet hedefliyorlar. Bugüne kadar sınıfsal bir temele dayanmayan iktidarlar mevcut olmadı. Her iktidarı bir sınıfsal karakteri varolageldi, iktidar genellikle bir sınıfın ağırlığını taşıdı. Ama TEVGER programının böyle bir derdi, sorunu yok.

Hemen belirtelim ki, TEVGER'in programı gerekçeli ve geleceği belirleyen bir program değil sadece güncel eyleme yönelik mücadele perspektiflerini belirleyen bir program olsaydı, onu ele alıp tartışıp ve eleştirilirmiş böyle olmazdı. Çünkü, daha bugünden güncel, yakıcı talepler doğrultusunda yükseltilmesi gereken demokrasi mücadelesinin eylem programıyla, bir ülkenin geleceğini belirlemeye amaçlarını uzun vadeli, stratejik programlar arasında bazı önemli farklar vardır. Bu farkların başında, kurulacak yeni iktidarın sınıfsal özünün net bir biçimde belirlenmesi, diğer hak ve hedeflerin bu iktidar özüne sıkı sıkıya bağlanması gelmektedir. TEVGER programı, hem gerekçeli, hem de geleceğin ekonomik, politik sistemini detaylıca açıklayan bir program olmasına rağmen, sınıfsal mevzülleme ve sınıf içeriğini muğlak bırakmayı yeğlemiştir.

TEVGER PROGRAMI BİR BURJUVA CUMHURİYETİNİ HEDEFLEMEDİR

TEVGER, gerçek hedefinin bir Kürt burjuva iktidarı olduğunu, kuşkusuz açıkça belirlemedi. Çeşitli muğlak kavramlarla bu hedefini gizlemeye çalışmıştır. Bu nedenle, Kürdistan'ın ekonomik, sosyal yapısının somut analizini yapmakta kaçınarak, programda iktidarın sınıfsal özünün oturması gereken temelleri gözardı etmiştir. Programın gerekçe bölümünde 1630'lardan başlayarak Kürdistan'ın bütün tarihçesi özetlenmiş, ABD emperyalizminden, NATO'dan ve Kürdistan'ın asırlık "sömürge" olduğu tespiti yapılmıştır. Ama kurulacak olan iktidarın sınıfsal karakterini belirleyecek temel öge olan ekonomik-politik tespitlerden özenle kaçınılmıştır. İktidarın sınıfsal karakterini belirlemek yerine son derece genel bir kavram olan "ulusal demokratik güçler" in yaratacağı "Kürdistan Demokratik Cumhuriyeti" kavramı belirtilerek geçilmiştir.

Böyle olunca, toplumsal alanda TEVGER programının, hangi toplumsal düzenden köklü bir kopuş ve hangi toplumsal yeniden kuruluşu gerçekleştirmeyi hedeflediği belirtilmemiştir.

TEVGER programının, ulusal burjuva güçlerin ve onların iktidarını hedefleyen bir program olduğunu gösteren belirtiler, sadece yukarıda saydığımız belirsizlikler değildir. Programı detaylandırın, ve ekonomik, politik, sosyal önlemlerini sıralayan maddelerde de programın bu burjuva ulusal karakterini görmek mümkündür.

Programda, "devrimden yana çıkan büyük toprak sahipleri"nin geleceği ve çıkarları gözönünde bulunduruluyor ve bir anlamda teminat altına alınıyor, "işbirlikçi olmayan" burjuvalara güvenceler veriliyor, esnaf, zanaatçı vb. gibi tüm orta katmanların çıkarları kollanıyor. Ama Kürdistan işçi sınıfına, tabir yerindeyse tam bir "üvey evlat" muamelesi yapılıyor. "Devrimden yana çıkan büyük toprak sahipleri"nin, işbirlikçi olmayan burjuvaların işletmeleri teminat altına alınırken, işçi sınıfına ise, "sekiş saatlik işgünü", "sendikal haklar" ve "esit işe esit ücret" gibi burjuva yönetimler onlarca yıl önce tanıdığı buldukları hakları vaat ediyor. TEVGER'in kuracağı "Demokratik Cumhuriyet" nasıl, kimler için bir demokratik cumhuriyetse, işçi sınıfına, klasik burjuva demokratik cumhuriyetlerinde tanınan hatta, ondan da bazı bakımlardan geri olan hakların tanınmasıyla yetiniyor. İşçi sınıfının temel sinifsal çıkarlarının izi yada gölgesi yansımamış bir programı bütünlüklü olarak savunması beklenemez. Onun kimi demokratik taleplerini destekler, o alanda eylem birliği yapar, ama kendi temel çıkarlarını gözetmeyen bir programı savunamaz.

Sinifsal çıkarların programa yansımada gösteriyor ki, TEVGER platformunda, Kürdistan'ın "devrimden yana çıkan büyük toprak sahiplerinin", işbirlikçi olmayan burjuvaların, orta katmanların temsilcileri yer almaktadır ve programın şekillenmesine ağırlıklarını koymuşlardır. Ama Kürdistan işçi sınıfının temsilcisi ve savunucusu güçler bu platformda bulunmadığı, işçi sınıfının temsilcisi olduğunu ileri sürenler de herhangi bir etkin varlık sağlamadığı için programa işçi sınıfının temel çıkarları yansımamıştır.

TEVGER programı, proletaryanın ideolojik-politik etkinliği ya da izlerinden eser bulunmadığı için, milliyetçilik çemberini aşamamış, proletaryanın enternasyonal karakterinden esinlenmemiştir. TEVGER programının "Kürtceyi resmi dil haline getirmeyi" hedeflemesi başka türlü izah edilemez. Ulusal diller arasında bir eşitsizliği ve baskıyı ifade eden "resmi dil" gibi ayrımlar, milliyetçiliğin açık tezahüründen başka bir şey değildir. Bu konuda, Lenin'in, Marksist olmak şöyle dursun, gerçek bir demokrat olmanın bile, "hiç bir dile hiç bir ayrıcalık" tanımamaktan geçtiğini vurguladığını hatırlatmakla yetinelim.

Kürdistan işçi sınıfı, bir burjuva cumhuriyeti için değil, kendisinin ağırlığının bulunduğu, köylüler, aydınlar, orta tabakaların ittifakına dayanan, özgür ve demokratik Kürdistan Halk Cumhuriyeti için savaşmak, Kürdistan toplumunun sosyalist yeniden kuruluşunu gerçekleştirmek nihai hedefini gütmek durumundadır. TEVGER gibi platformları bu doğrultuda etkilemek, Kürdistan'ın ulusal-toplumsal devrim sürecine ağırlığını koymak, Kürdistan proletaryasının vazgeçilmez temel görevlerinin başında gelir.

TEVGER PROGRAMI, "ULUSAL DEMOKRATİK DEVRİM" TEZİYLE BAĞDAŞMIYOR

TEVGER programı; "örgütlerimizin bugünkü aşamada üzerinde birleştikleri program ulusal demokratik devrim programıdır" (sf:34) diyor. Ama köklü bir toprak ve tarım reformu yapmayı bile benimsemiyor.

"Bir toprak devrimi ile topraksız ve az topraklı köylülere bedelsiz toprak dağıtmak; devrimden yana çıkan büyük toprak sahiplerinin durumunu gözönüne almak, işbirlikçi toprak sahiplerinin topraklarına ve diğer tüm üretim araçlarına el koymak" (TEVGER Programı sf:38). TEVGER'in toprak devrimi ile ilgili bu yaklaşımı "ulusal demokratik devrim" kuramı ve de kurallarıyla bağdaşmaz. "Ulusal Demokratik Devrim" in en temel ilkelerinden birisi işbirlikçi olsun ya da olmasın "devrimden yana çıkсын ya da çıkmayın bütün büyük toprakları kamulaştırmak, köylü-

lere dağıtmak ve tarım reformu yoluyla bu köylüleri desteklemektir.

Devrim sadece ulusal bağımsızlıkla yetinmez. "Büyük toprak sahipliği" gibi bugün Kürdistan'da gericiliği temsil eden ve çağdışı aşiretsel yapının temelini oluşturan sınıfı da ortadan kaldırmayı hedefler. Hiç bir "büyük toprak sahibi", "devrimden yana çıktı" diye, toplumsal ilerlemenin önünde engel oluşturma niteliğini aşmış olmaz. Kürdistan'lı bu hale sokan en büyük etmenlerden biri de büyük toprak sahipliğidir. Kürdistan'ın ilerici, devrimci, demokrat güçleri artık su toprak ağalarının "devrimden yana" vb. gibi gerekçelerle çıkarlarını gözetme yaklaşımlarına son vermelidirler. Onlardan kesin kopuşu gerçekleştirilmelidirler. Bu yaklaşıma sahip olunmadığı zaman, "ulusal demokratik devrim", laf olsun diye savunulan bir fantaziye dönüşür.

Ayrıca görülmektedir ki, TEVGER programı, Kuzey Kürdistan'ın ekonomik, sosyal, siyasal gerçekliğiyle bağdaşmadığı gibi, temel strateji olarak belirlemiş oldukları "ulusal demokratik devrim" perspektifiyle de çelişmektedir. "Sömürge Kürdistan" tezini, bütün ekonomik, politik, sosyal tahlillerin yerine geçiren ve her şeyi bu kavramla açıklamaya çalışan küçük burjuva milliyetçi akımların, Kürdistan'ın kurtuluş perspektiflerinde çözümlenici, sağlıklı yollar geliştirmeleri beklenemez. Kürdistan'da, daha çok ulusal reformcu kanadı oluşturan TEVGER'in de Kürdistan'ın nesnel gerçeklerine doğru ve geçerli yanıtlar verecek çözümler üretmemesi; bir anlamda onun dayandığı sinifsal yapının bağımsız, kararlı ve istikrarlı bir rota üretmemesinden kaynaklanmaktadır. Sinifsal yapısı gereği, ne proletaryadan, ne de burjuvaziden kopabilen küçük burjuva tabakalar, sonuçta devrim perspektifinde de her iki sinifin çıkarlarını "gözönünde bulunduran" programlar çizer, proletarya ve ezilen emekçi halkın da, "büyük toprak sahiplerinin" de çıkarlarını koruyacak "ulusal demokratik devrim"ler gerçekleştirilmeyi planlar.

Özellikle Kürdistan'da hala devam eden güçlü kan bağları ve akrabalık, aşiret ilişkileri dikkate alınınca, küçük burjuva tabakaların "büyük toprak sahipliğinden" neden kopmadıkları, onlarla bütün köprüleri atmaya neden yanaşmadıkları daha kolay anlaşılır. Bu bakımdan TEVGER'in "devrimden yana çıkan büyük toprak sahipleri" dediği kesimlerin, TEVGER'i oluşturan örgütlerin aşiret ve akrabalarından oluştuğuna, bu anlamda TEVGER'den "yana" olacıklarına şüphe yoktur. Ama bunu getirip, bir "Ulusal Demokratik Devrim" programının temeline oturtmak ve bu büyük toprak sahiplerini "devrimden yana çıkan"lar diye ayırarak köklü bir toprak devrimi yapmaktan uzak durmak, gerçek anlamda bir ulusal demokratik devrim yapacağı şey değildir. Bu olsa olsa, TEVGER'i destekleyen ya da ondan "yana" olan büyük toprak sahiplerine simdiden bir "teminat" vermek yaklaşımı olabilir. Kürdistan'da büyük toprak sahipliğine karşı tutumu; sinifsal olarak değil de, alacağı politik tutuma göre belirlemek başka türlü yorumlanamaz.

Bu olumsuz konularından dolayı TEVGER programını sadece eleştiriyoruz, büyük toprak sahipleriyle köprüleri atmaya yanaşmadığı, işçi sınıfının çıkarlarını gözetmediği için de kınıyoruz. Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halkının gerçek kuruluşunun, TC faşist devletinin yıkılması, Kürdistan'da işbirlikçi Kürt burjuvaları ve büyük toprak sahipliğine son verilmesi, Kürdistan'ın özgür, ulusal demokratik halk cumhuriyetinin kurulması ve bütün bu savaşımında Türkiye proletaryasıyla omuz omuza yürümesinden geçtiğini bir kez daha vurgulanak istiyoruz. Proletarya TEVGER gibi ulusal platformlarla da ittifakını oluşturmali, onlarla da birlikte yürümelidir, yürüyecektir. Ama, onların tutarsızlıklarını, kararsızlıklarını, güçlü olandan yana sık sık yalpalamalarını unutmadan.

KKP GENEL SEKRETERİ SINAN ÇİFTYÜREK

SERBEST BIRAKILMALIDIR

1975'de THKO/MB saflarında örgütlü mücadeleye katıldı. 1978'de THKO/MB Geçici Merkez Komitesi'ne getirildi. 1980'de TKEP Kuruluş Kongresi'nde Merkez Komitesi üyeliğine seçildi. Kongre sonrasında TKEP K.Ü.Ü (Kürdistan Özerk Örgütü'nün kuruluşunda görev aldı ve başçekici rol oynadı. 1982'de K.Ü.Ü'nün I. Kongresi'nde partileşme kararıyla kurulan PARTIYA KOMİNİSTE KED A KURDISTAN (PKKK)'ın Genel Sekreterliğini sürdürdü. Aynı yıl gerçekleşen TKEP II. Kongresi'nde yeniden TKEP MK üyeliğine seçildi. 1985'de yapılan PKKK II. Kongresi'nde, ismi PARTIYA KOMİNİSTE KURDISTAN (KKP) olarak değiştirilen Partinin Genel Sekreterlik görevinin yanısıra TKEP MK ve Politik Büro üyeliğini sürdürdü. 1986 Haziran'ında KKP darbesinde esir düştü ve TCK'nın 141/1 maddesinden 10 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

"rehabilitasyon"

faşist devletin politikasıdır

Faşizm, onlarca devrimciyi darağaçlarında, yüzlercesini de işkencelerde ve zindanlarda katletti. Bununla yetinmedi, binlerce devrimciyi işkence tezgahlarında, hapsanelerin insanlık dışı koşullarında sakat bıraktı, amansız hastalıklara yakalattı. Onlarca devrimci, esaret koşullarında yakalandıkları hastalıktan kurtulamayarak ya cezaevindeyken ya da serbest bırakıldıktan hemen sonra yaşamlarını yitirdiler.

İşkenceden, sağlıksız cezaevi yaşamından, açlık grevlerinden zayıf düşen vücutları, esaret zincirlerinden kurtulmasalarda bu hastalıklardan kurtulamadılar. Bu politika burjuvazinin devrimcileri fiziki olarak yoketme politikalarının bir parçası olarak sürdürüldü. Faşist tıp uzmanlarının "cezaevinde kalmış teröristler çıksalar bile 40 yaşlarına geldiğinde ölürlere, ölmeseler de işe yaramaz sakat insanlar olarak kalırlar" şeklindeki pervasız açıklamaları bu gerçeği açıkça ortaya koyuyor.

Faşist devletin yönlendiriciliğinde faşist tıp uzmanlarının cezaevlerinde devrimci tutuklular üzerinde uyguladıkları "geni araştırması", "rehabilitasyon" gibi uygulamalar, devrimcileri "kobay" yerine koyarak aşağılama, psikolojik olarak yıkmamanın yanısıra idam cezası veremedikleri devrimci militanları bu yoldan ölüme mahkum etme amacını da taşıyor.

KKP Genel Sekreteri Sinan Çiftiyök yoldaş da faşizmin bu yoldan ölüme mahkum etmek istediği komünistlerden, devrimcilerden biridir.

Sinan Çiftiyök yoldaş uzun süredir hapsane hücreleri, hapsane reviri ve hastane arasında mekik dokuyor. İşkence dönemi, insanlık dışı koşullardaki cezaevi yaşamı ve uzun süreli açlık grevlerinin ardından yakalandığı hastalık, salt zayıf düşen vücudun hastalığa yakalanması olarak da görülemez. Çünkü yakalandığı hastalık şimdiye kadar Türkiye'de bir kişide görülen ve ikinci olarak Sinan Çiftiyök yoldaşa ortaya çıkan bir hastalıktır. Kanda üreyen ve beyine yerleştiğinde kurtuluş imkanı bırakmayan böyle bir parazit türünün Sinan Çiftiyök yoldaşa ortaya çıkması bir rastlantı değildir.

Faşizmin bu tür oyunlarına, uygulamalarına karşı duyurulmak, teşhir etmek, sorunu kamuoyuna maletmek için çalışmak; insanlık onurunu koruma ve tutsaklarımıza özgürlük mücadelesinin bir parçası ve gereği olarak görülmelidir.

Genel Sekreterimiz Sinan Çiftiyök ve benzer durumdaki bütün tutsakların derhal ve kayıtsız, şartsız serbest bırakılması; tedavileri için gerekli bütün koşulların sağlanması için kampanya düzeyinde bir mücadele örgütlemek görevinde bütün KKP kadroları, üyeleri ve sempatizanları aktif görev üstlenmek, başçekici rol oynamak durumundadırlar.

SAVUNMASINDAN

"... Başta, polisteki sorgum sırasında dile getirdiğim objektif bir gerçeği burada da dile getirmek istiyorum. Sorun milliyetle ilgilidir. Evet, ben Kürdüm ve Kürdistanlı bir komünistim. Bununla da onur duyuyorum. Bir Türk ya da Arap'ın Türk ve Arap'lığından dolayı duyduğu onura ne kadar saygılıysam, Kürtlüğümle onur duymaya da en az o kadar saygılıyım." (Savunma Dilekcesinden)

"Her komünist gibi benim de ulusal ve sınıfsal bir tarihim vardır.

Kürdistan coğrafik yapısıyla, yaşlı, genç, kadın ve erkeğiyle, kültürüyle, ulusal direnişleri ve devrim şehitleriyle, tüm ileri birikimleriyle benim ULUSAL TARİHİMDİR.

Elbetteki her komünist gibi, benim bir sınıfsal tarihim de vardır. Dünya proletaryasının ve onun bir kolu olan Türkiye ve T.Kürdistanı proletaryasının yarattığı tüm sınıfsal değer ve birikimler benim SİNİFSAL TARİHİMDİR. Savunmam boyunca bu iki değerimi savundum.

Dün dışardayken TKEP ve KKP'nin aktif bir militanı olarak mücadele yürüttüm. Bugün tutuklu olarak yargı önünde dünya komünist hareketinin ve Partimin yüce değerlerini savundum, savunacağım.

Savunmam boyunca kimlerim dün ve bugün suçlu olduklarını belgelerile ortaya koydum.

Sayın Başkan, Sayın Oyeler,

Sizler hakkımızda bir karar vereceksiniz. Ancak hakkımızda asıl karar verecek olan bir başka yargı mercii vardır. Bu karar mercii ulusal ve sınıfsal mücadele tarihimize. (SAVUNMA'ından)